

N:o 1—3 1922

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM*
 Blekingegatan 13.

14:de årgången

REKLAM

— Har du sett, Ala, i tidningen i dag? Nu har den där klubben ett par rader inne om sig själv igen.

— Nå, än sedan?

— Ja, det förstår du väl vad det har för inverkan. Precis samma inverkan som dessa evinnerliga Oxygenolannonser: man talar om dem, impregneras ideligen med dess namn — och köper till slut.

— I det här fallet lika med — går in i den klubben?

— Just det!

— Jag tvivlar på att den uppfattningen är riktig. Reklam för vår förening passar inte mig i den formen.

— Inte. I vilken då?

— Den bästa reklamen för vår förening och dess förmåga är förekomsten av djurgårdares namn i tävlingsprotokollen. Ju högre upp på listan, desto bättre är Djurgården.

— Måhända.

— Om jag ideligen talar om med en snygg annons upp i övre vänstra

hörnet på Svenska Dagbladet, att min firma gör ekonomiska, driftsäkra motorer, så har den annonsen inte, om också införd ett tjugogång, så stor inverkan på ev. reflektanter som en notis i tidningen, att vi till Belgien fått leverera ett tjugogång av våra ekonomiska, driftsäkra motorer, notisen må vara införd en enda gång.

— ?

— Inte uppfattat? Den notisen, som talar om att Djurgården i backlöpningen erövrade åtta av de tio första platserna är mera värd än den reklambubblan som berättar, att Djurgården kommer att i vinter försöka lägga an på att få fram backlöpare.

— Det klarnar, Ala, det klarnar.

— Gudskelov. Arbeta i det tysta på att lära våra medlemmar att bli någonting, sedan skall *Djurgården* sättas med versaler och fetstil efter medlemmarnas bragder. Då ser man...

— Att Djurgården arbetar och får ut något av sitt arbete.

— Just det, du. Har du förresten inte själv märkt hur misstroget du läst alla dessa reklamnotiser om att nu ämnar den klubben göra det och den föreningen det. Har du inte fått denna misstro därigenom, att du sedan förgäves fått vänta på förespeglarnas förverkligande?

— Jo.

— Och har du inte å andra sidan känt en verklig glädje när någon av våra pojkar kommit med ett resultat, som slagit ned som en bomb. Och tror du inte att denna bombs explosion har fått folk att tänka: djäkla Djurgården till att ligga i, i den föreningen måtte det arbetas, o. d.

— Det är logiskt, Ala.

— Och framför allt klok politik, som ingenting lovar, men kan hålla allt.

SÄSONGSTARTEN

SOM VAR BUDKAVLEN, BLEV ETT GENANT NEDERLAG

Stockholms Idrottsförbunds budkavletävling den 8 januari blev som ämnat en värdig förberedelse till Nordiska Spelens kommande jättetävling, och gav stockholmslöparna en försmak av de strapatser som de senare skulle komma att utsättas för.

Banan var efter stockholmsförhållanden enastående lång och krävande. Starten skedde vid Stallmästaregården, varefter första männen över Runö station hade att taga sig fram till Frösunda, i allt 36 km. Andra sträckans män hade att passera en mellankontroll vid det lilla torpet Stora Sjöändan väster om Rimbo och därefter åka till det lilla och undangömda torpet Åsheda vid Odensala, cirka 38 km. De tre sträckorna blevo betydligt längre åkvägen, särskilt första och andra, som gott och väl räckte till fem mil.

Starten gick precis klockan 7 från Stallmästaregården. Öväntat nog satte hela klungan med djurgårdsbröderna *Wetterlind* i teten iväg stora landsvägen mot Djursholm, medan endast ett par lag styrde kosan mot Skuggan för att åka den betydligt kortare vägen över Stora Värtans is, där dock glidet var mindre gott. Framåts fruktade lag med ordföranden Harald Nilsson som reserv åt Axel Karlsson var bland dem som togo sjön — dock inte bästa vägen utan den något längre förbi Lilla Skuggan och över Tranholmen.

Medan löparna på isen togo det jämförelsevis lugnt blev det desto hårdare körning på den hala djursholmslandsvägen. Med *Wetterlindarna* och Järvas Gustav Andersson i teten sprängde det spridda fältet ned på isen vid Framnäsvisken i Djursholm för att sedan få det tvivelaktiga nöjet att åka den långa och tråkiga vägen över Värtans is.

Sedan landsvägen öster om Östra Ryds kyrka tagit slut, slogo löparna in på byvägen som i en sväng söderut för upp mot Svinninge vid Teljeviken. Framåts och Götas löpare voro de första här och i sin iver att hinna upp teten begingo djurgårdarna och Andersson det felet att fortsätta vägen rakt fram mot viken i stället för att taga av norrut till Svinningen. Väl nedkomna på Teljeviken skulle de på dennas is åka upp mot Runö, men togo inte med i beräkningen att isen här

Det började inte så värst lysande, skidåret 1922.

Stryk i budkavlen, liksom förra året, trots att laget naturligtvis hade de största chanserna av alla deltagarna, väl besatt med Wetterlindarna, Sandström, Joel Eng och Hansson.

Det tycks vara förgjort nu för tiden, när det gäller budkavle för Djurgården. Förr gick det jämt. Och ändå voro pojkarne den här gången vältränade och starka, välkända dessutom som goda orienterare. Men det halv föga.

Nu är det emellertid inte värre än att vi få ta revansch nästa år — och då måste det ske: en seger till för Djursholms, och Killanders vandringspris är all världens väg. Pojkarne gjorde vad de kunde, dock; tack för det.

var endast nattgammal. Den i teten åkande *Olle Tandberg* var den som först fick pröva dess bärkraft, som befanns synnerligen svag, i det Olle började sjunka. Han klarade sig emellertid upp på land, varefter den lilla truppen i oländig terräng fick söka sig fram till mera bärkraftig trakt.

Samtliga lag fortsatte nu mot målet delvis på den långsmala Garnsviken och delvis på vägarna på sidorna. Tetgruppen, som haft fem minuters försprång i Runö, blev nu upphunnen och fick även släppa den efterföljande falangen förbi sig.

Orienteringen för dessa erbjöd nu inga svårigheter utan under växlande ledning åkte man förbi Vada till Stora Berghamra, där trevliga och lättåtkäta skogsvägar förde till målet.

Ake Wetterlind hade förlorat ett par minuter ytterligare på en tvivelaktig "genväg" sydväst om Össeby-Gärns kyrka och var fulla 14 minuter efter Lindström med Lidingöns unga Lönnqvist och Fredrikshovs löpare Grällsson i hämlarna. Först därefter kom Järvas etta.

Ankomsttiderna voro här: 1. Hellas I 11,35, 2. Järva II 11,36,20, 3. Djursholm 11,37,10; 4. Skogshögskolan 11,37,20, 5. Hammarby 2 11,39,10, 6. *Djurgården I* 11,49,42.

Svensson och Roosvall sträckte nu ut för att väl förvalta Hellas' dyrbara

försprång och fingo snart sällskap av Vahlgren, som dock tyckte att farten var för skral och därför skötte om spårningen själv. Han åkte emellertid fel ett par gånger, medan hellenerna kommo rätt och på så sätt meddelades hellasledning även från Stora Sjöändan. Försprånget var här inte mindre än fem minuter, och som närmaste lag låg här Lidingön placerat. Lönnqvist hade sålunda gått synnerligen hårt och bl. a. åkt sträckan på 8 min. kortare tid än *Sandström*.

Tiderna voro här synnerligen jämna, vilket framgår av följande: 1. Hellas I 1,05, 2. Lidingön 1,10, 3. Djursholm 1,11, 4. Skogshögskolan 1,11, 5. *Djurgården I*,15.

Sandström, som valde det sydliga alternativet, gick bra egentligen hela vägen men trasslade bort sig i terrängen kring Åsheda, där han torde ha förlorat en timme, men kom fram till växeln först av alla; han hade missat kontrollen, gav sig ut på ny orientering, missade den igen, hittade den till slut, och nådde växeln definitivt, så pass gott som tredje man.

Ankomsttiderna voro här: 1. Djursholm 4,59,28, 2. Hammarby 2 5,30,25, 3. *Djurgården I* 5,30,46, 13. *Djurgården II* 6,48,45.

Tävlingen var nu avgjord, åtminstone vad segern beträffar, och intresset kulminerade omkring frågan om hur mycket djurgårdarna skulle kunna taga in på de ledande djursholmarne. Detta blev skäligen litet. Sterner och Jonsson turade om att leda i den svåra snöstormen som piskade dem i ansiktet ända till Norrviken, där den upphörde. I samma veva måste även Jonsson släppa, men höll sig gott på något avstånd från kamraten, som av Järvas motorcykel underrättades att han hade en halvtimmes försprång. Vissa om segern åkte nu djursholmarne lugnt och jämnt, vilket skaffade dem i det närmaste lika goda tider som *Eng*, vilken körde ifrån *O. B. Hansson* redan före Rotebro.

Tiderna i målet voro: Djursholm 13,49,20, *Djurgården I* 14,17,05, Järva 14,31,03, Fredrikshov 14,50,45, Lidingö-Kamraterna 14,56,38, Framåt 15,00,55, Järva II 15,02,45, Hellas I 15,05,55, Skogshögskolan 15,10,40, Hellas II 15,11,26, Hammarby II 15,19,15.

GUNNAR OCH ÅKE

FÖRGYLLDE UPP TILLVARON SOM HOTAT BLI TRIST

Stockholms distriktmästerskapstävlingar på skidor höllos den 15 januari i den mesta snö som huvudstaden sett på årtal. För en gångs skull noterades en verklig vintersöndag, som dock saknade den bitande kylan och livande solen.

Järva arrangerade förtjänstfullt med god hjälp av Stockholms Idrottsförbunds välkända "utefunktionärer". Föreningen hade tagit varningarna för för lätt bana ad notam.

Som vanligt, kan man nästan säga, blev dock "distriktet" en chansstävling, föga i stil med den verkliga kvalitetsstävlingen vi skulle vilja se mellan huvudstadens löpare. Endast en gång på de senaste fem åren — det var visst 1919 — ha dessa tävlingar gynnats av vädrets makter, vid samtliga fyra andra ha de yttre förhållandena varit på tok. Detta har i sin tur fört med sig usla tider och omkastade placeringar.

Mot *Djurgården* hade försynen varit särskilt onådig, genom att för dagen undanhålla stödet från bröderna Eng, Sandström, Alf Wetterlind, O. B. Hanson, Einar Olsson och ett antal andra goda löpare.

Prisen blevo nu fördelade på ett osedvanligt stort antal föreningar, där de "små" voro gott företrädda. Medan mästerskapen i fjol delades broderligt av *Djurgården* och *Djursholm*, blev det i år följande "lyckliga vinnare": *Djurgården 2*, *Framåt 2*, *Hellas*, *Fredrikshof*, *Traneberg* och *Råsunda*.

"Dagens överraskning", om man nu skall tala om en sådan då alla tips kullkastades, var i alla fall gamla 36-åringen *Gunnar Tandbergs* distriktmästerskap. I fjol tog den något yngre kumpanen *Lill-Einar* samma titel. Båda de gamla backlöpningsveteranerna äro typen för goda

Individuella tider. Första sträckan: 1) *Lindström, Hellas*, 4.35; 2) *S. Jansson, Järva* 4.36,20; 3) *Larsson, Hellas*, 4.37; 4) *Unger, Djursholm*, 4.37,10.

Andra sträckan: 1) *O. Johansson, Framåt*, 5.10,58; 2) *Vahlgren, Djursholm*, 5.22,18; 3) *Sandström, Djurgården*, 5.41,04; 4) *Andersson, Liëingön*, 5.43,55.

Tredje sträckan: 1) *Eng, Djurgården*, 3.46,19; 2) *Sterner, Djursholm*, 3.49,52; 3) *Jonsson, Djursholm*, 3.51,35; 4) *Jonsson, Fredrikshov*, 3.52,28.

Även de följande D. M.-tävlingarna höllo på att bli en katastrof för oss. Den dagen de skulle gå, låg nästan hela skid-Djurgården i influensan. Manspillan var fruktansvärd, och när man därtill lägger att de flesta friska voro komb. löpare, som hade sin uppgörelse samma dag vid Hammarby, förstås hur humöret var tempererat.

Nu gick det i alla fall någorlunda, tack vare det att de som kunde stå på benen, och i ännu högre grad skidorna, skötte sig som riktiga karlar. Gunnar Tandberg och Åke Wetterlind gjorde ett par djurgårdsbravader, som ha hela vår aktning och vördnad. Och tacksamhet. Hur skulle det ha sett ut utan ett D. M. till Djurgården? Fruktansvärt illa.

Till alla andra, som kravlade sig igenom det dåliga föret där ute vid Råsunda också vårt hej.

idrottsmän och kärnkarlar, sådana som man måste lyckönska och högakta. Det var före för *Gunnar* i går, det fordrades krafter, seghet och vilja. Och *vilja* det är vad alla *Tandbergarna* ha.

Dagens andra överraskning voro de jämna lagtiderna på tre mil, med endast tre min. skiljande första och fjärde lag.

Näst *Gunnar Tandbergs* seger var för oss naturligtvis *Åke Wetterlinds* goda 6-mils-löpning en stor källa till glädje; att han tog just det mästerskapet var så mycket roligare, som han grämt sig väldigt åt andelen i budkavlenederlaget.

Vi hälsa er båda kumpaner med ett *Djurgårdiskt* hell.

Och så några ord om tävlingarna.

Av de 14 anmälda på 6 mil startade endast 8, av vilka *Bellander* och *Wetterlind* starkast aspirerade på segerplatsen. *Framåt's* "Glas-Kalle", lopets intressantaste debut, fick snart nog och sedan *Bellander* fått sammalades var utgången ställd utom all tvivel. Tiden rätt god i förhållande till det dåliga föret, som ej gav något glid åt skidorna. Tävlingen blev ett veritabelt kraftprov.

Wetterlind åkte de första tre milen på 3.22 och de senare tre på 3.18, vilket visar att föret var bra mycket

bättre mot slutet, då spåret även var gott uppåkt av alla tremilarna. Tid 6.40,01.

Endast fyra man fullföljde tävlingen, varav tre från *Fredrikshov*, som *Sålunda* fick lagmästerskapet.

På 3-milssträckan startade över hundratalet märkesåkare till stort förfång för det 20-tal löpare, som hade sina tankar på mästerskapet. Det är på tiden att dessa kategorier separera.

Fredrikshovs-Johnsson for fram i god och jämn takt de tre milena och anlände i splendid isolation till målet.

Ivan Jonsson, Djursholm, anlände också i god form med än bättre tid, men ingen av de två skulle bli mästerskapet beskärd. Överraskningen kom nämligen i form av den gamle veteranen *Gunnar Tandberg*, som har en för detta tunga före synnerligen väl anpassad stil med mycket benåkning och föga stakning. Att *Gunnar* mottogs med entusiasm säger sig självt.

Bland våra övriga synnerligen få startande gick *Haag* utmärkt, det blir en god löpare av den pojken, som enastående övervunnit sviterna från sin svåra sjukdom förra året.

Det var gräsligt tröstlöst med våra pojkar den dagen. Laget, som skulle göra't sprack nästan. Att vi icke desto mindre kunde placera oss på tredje plats (*Tandberg* ett i klass I + *Haag*; tolv (!) i klass två + *S. S. Karlsson*, tvåa i yngre oldboys!) var helt enkelt märkvärdigt; men det berodde väl på att de andra lagen inte heller hade det för roligt.

Einar och *Bengt Tandberg* togo hem klass I b, alltid en glädje. Vi hade säkert bara behövt den fjärde *Tandbergaren*, *Olle*, så hade lagmästerskapet också varit vårt. *Olle* hade bara behövt löpa på samma tid som *S. S.*, som han aldrig tagit stryk av, så hade de tre gamlingarna räddat äran. Men vi få vara *Gunnar* och *Åke* tack-samma.

*

Sjukt bland damerna också. *Karin Bollner* kunde inte ställa upp; det var annars väder för hennes sega energi. Nu fingo flickorna *Hedjersson* stå i ensamma, hedersamt och käckt, men, herregud, tröstlöst som allt denna dag. *Ester* blev tvåa och *Ingeborg* femma i klass II.

Käckt i alla fall, töserna.

*

AXEL ISAKSSON

DUBBELMÄSTARE I HAMMARBYBACKEN

Längdloppningen startades kl. 2 den 14 jan. ute vid Igelboda och det trevliga pensionatet Solgården. I det allt annat än trevliga — enligt min mening för riktiga idrottsmän, som vill känna litet kyla i kinderna och litet oväder att slåss med, ett härligt väder — skolkade inte mindre än tolv av de anmälda tjugutre mannarna.

De övriga elva redo samtliga ut "stormen" med käckt humör. Starten blev så gott som gemensam; två och två gingo löparna ut med en halv minuts mellanrum, ett avsiktligt arrangemang. Banan var 17 km. och slutade — vid starten, mest terräng, avslutad med landsväg, för att få löparna någorlunda i "förskingringen" vid mål.

Skillnaden i mål mellan löparna var på sina håll härfin, som framgår av resultatlistan.

Klass I:

1. *A. Isaksson, Djurgården*, 1 timme 35 minuter 10 sek., 20 poäng, 2. *O. Wicklund, Göta*, 1.35.35, 19.75 p., 3. *O. Tandberg, Djurgården*, 1.36, 19.25 p., 4. *E. Schuman, Djurgården*, 1.37.05, 18.75 p., 5. *A. H. Nilsson, Djurgården*, 1.37.06, 18.75 p., 6. *John Johnsson, Djurgården*, 1.41.06, 16.75 poäng.

Klass II:

1. *Bertil Karlsson, Djurgården*, 1.40.20, 17.25 p., 2. *H. Svedberg, Djurgården*, 1.43.26, 16 p., 3. *C. Höglund, Djurgården*, 1.46.02, 14.50 p., 4. *N. Sund, Djurgården*, 1.46.50, 5. *I. Lundgren, Flottan*, 1.57.49.

I backloppningen på söndagen, vid Hammarby — den första tävlingen i den backen sedan dess invigning för en del år sedan! — säkrade Isaksson segern genom sansad och god åkning. Poängövervikten från terrängen var för liten för att fresta honom till maskåkning — som Isaksson, den rejäla pojke han är, förresten aldrig odlat — och han friskade, trots otränningen på duktigt.

Och tog sitt mästerskap, det första under en mer än tioårig idrottsmannabana.

Sjukt i 18—20 åringarnas led. Samma visa. Vårt hopp, Söderberg gick i säng lagom på lördagen för att gå miste om tävlingen. Bara han varit med hade lagpriset varit vårt, hade han också placerat sig som femtonde(!) man. Nu kunde i alla fall de deltagande Riebert, Hellner och Österlund rädda andra platsen, som för en gång räckte till att klå Djursholm.

Här belönades då äntligen, ett långt och tråget arbete i skidloppningens tjänst.

Axel Isaksson, sedan tio à femton år tillbaka en av förgrundsfigurerna i backloppningens och den komb. löppningens historia, erhöll sina första mästerskapstecken. Nära segrarna förut, har han icke förrän denna gång lyckats. Dubbelmästare blev han, och vi gratulera honom av hjärtat till denna ypperliga prestation.

Djurgårdarna dominerade tävlingen för övrigt så pass, att en av stockholmstidningarnas referenter undrade om den inte var en klubb-tävling. Pojkarna redde sig alldeles utmärkt och visade sig kunna bära upp föreningens gamla traditioner inom denna svåra idrott på ett fullkomligt glänsande sätt.

Vi gratulera alldeles särskilt.

Olle Tandberg gick förbi Wicklund, Göta, som var ganska svag i backen, medan Olle är en bland våra djärvaste hoppare. John Jonsson åkte också upp ett par trappsteg och placerade A. H. Nilsson sist i klassen. Schumann var förhindrad att starta.

Omkastningarna i klass II blevo större. Och jag må säga enligt min uppfattning överraskande. Lilla käck Bertil Karlsson, som är vår absolut mest lovande komb. löpare, härligt ung och kämpalysten, misslyckades i backen rätt kapitalt, där han fick mycket dålig poäng och åkte baklänges, distanserad av äldre Svedberg och äldsta Höglund. Och Nisse Sund som jag mindes — det låter som om det vore längesedan, och backloppning har man ju inte sett på några år nu — som en rätt flott hoppare gjorde bort sig till femte plats, slagen av f. d. djurgårdaren I. Lundgren i Flottan.

Resultatet av tävlingen om D. M. i komb. löpning blev alltså följande:

Klass I:

1. distriktsmästare: *Axel Isaksson, Djurgården*, 38.33 p., 2. *Olle Tandberg, Djurgården*, 36.16, 3. *O. Wicklund, Göta*, 35.08, 4. *John Jonsson, Djurgården*, 34.62, 5. *A. H. Nilsson, Djurgården*, 26.75.

Klass II:

1. *Hugo Svedberg, Djurgården*, 27.45, 2. *C. Höglund, Djurgården*, 26.87, 3. *Bertil Karlsson, Djurgården*, 22.25, 4. *I. Lundgren*

Flottan, 22.5, 5. *Nils Sund, Djurgården*, 21.25.

Backtävlingen blev riktigt vacker. Naturligtvis är det en hel del som fattas i stil, djärvhet och kläm, av tidigare angivna skäl fullkomligt naturligt. Men man måste ge pojkarna ett ordentligt erkännande för det som bjöds.

Nisse Linds långa hopp, Olle Tandbergs överdådigt djärva uthopp, Isakssons omtanke på stilen, oldboysarnas ungdomliga mod och de yngstas lovande anlag — allt glädde en riktigt ordentligt.

Närmare ett par tusen personer bevästade tävlingarna, övervinnande alla snöhinder och kämpande mot ett otrevligt väder med friskt humör; i vår synnerligen skrala kassa betydde det 950 blanka riksdaler. ("Dom är redan slut", meddelade Sundholm 24 timmar senare.)

Deltagareantalet var ovanligt och glädjande stort, i överväldigande majoritet djurgårdare.

De fyra första pristagarna i klass I. Isaksson, Lind, Jonsson och Langseth, samt segraren i klass II Olle Tandberg, stodo ett trappsteg över de andra och presterade också goda saker.

II- och III-klassarna, vårt hopp särskilt i den senare, yngsta klassen, glädde en särskilt emellertid. Det visade sig att Djurgården inte blir utan goda backlöpare så snart, och att den i Idrottstidningen framkastade förmodan, att backloppningshegemonien snart nog skulle flyttas till Norrland knappast torde vara annat än en fager dröm.

Till våra ungdomar återkommer jag emellertid i nästa nummer, i samband med litet kritik.

Backloppningens hela prislista såg sålunda ut:

Klass I: *Axel Isaksson*, 75.50 (distriktsmästare), 2. *Nils Lind*, 73.75, 3. *John Jonsson*, 71.50, 4. *Allan Langseth*, 71.50, 5. *Hugo Svedberg*, 46.75, 6. *A. H. Nilsson*, 45.50.

Klass I B: *Olle Tandberg*, 71.—, 2. *John Enbom*, 67.—, 3. *E. Johansson*, 49.—, 4. *Höglund*, 29.—, 5. *Hj. Björk*, 26.25.

Klass II: 1. *G. Nilsson*, 63.25, 2. *G. Ljungström*, 63.—, 3. *O. Fernström*, 2.25, 4. *I. Lundgren, Flottan* I. F., 55.—, 5. *A. Olsson*, 53.16, 6. *O. Wicklund*, I. K. Göta, 36.25.

Klass III: 1. *Ivan Nilsson*, 65.50, 2. *Gerh. Karlsson*, 60.75, 3. *H. Berglund*,

SALTSJÖBADSDAGEN

DEN HÄRLIGASTE IDROTTS DAG I VINTER

Vår första dag ute på Saltsjöbaden blev en enda het uppgörelse mellan de tre gästande norrmännen och eliten av våra egna åkare, Lill-Ejnar-Olsson, nyligen återuppstånden ur influensan, dock enbart som åskådare. Dagen gällde sina modiga 18 km. genom snår och moras, det hela ingående i den kombinerade tävlingen. Vädret vint-rikt, om än litet disigt, men med gott glid.

Banan, för vilken arrangörerna inom parentes sagt fingo erkännande av alla åkande, bröt sig fram i en stor, buktad cirkel från starten vid badhotellet över Lundsjön, Trehörningen, ned mot Sandasjön och förbi Tuppstugan. I rak linje vandrade den sedan norröver genom skogarna upp mot Fisksätra och slutade med mål och diverse agremanger på isen nedom skidbacken.

— Den här banan var smaskig, sade en liten berömd åkare från Norge på förvillande svensk dialekt. — Och på den auktoriteten föll varje motpåstående på sin egen löjlighet. Helst som tiderna hela dagen visade benägenhet att bli finfina.

Otto Aasen försvarade sitt vandringpris med elegans, men knappt, i vad det gäller lördagstävlingarna. Och med kändedom om norrmännens suveräna virtuositet i backtävlingar från fordom skulle man minst av allt bli överraskad om priset med den gången skulle försvinna över Kölen för alltid. Paus ha vi inte sett här förut. En liten glad, välbyggd ungdom som virvlade i väg i perfekt och framför allt smidig stil. Att han lät sig slås av Aasen med 47 sekunder bevisar endast bäst att han inte är skuren i alltför små mått.

Av svenskarna kommo *Tandbergarna* igen med glada och goda nyheter. *Gunnar* gick in som 3:a och *Olle* slutade numret efter, med endast tre minuter sämre tid än segraren. Bra marscherat! Ju äldre man blir, dess lättare löper skidan, uttryckte sig bröderna. Vid 60-årsgränsen finns förmodligen ingen konkurrens längre. *Isaksson* slutade för den här gången ganska blygsamt med en 7:e place-

“Saltsjöbadsdagen blev en högklassig skidlöparfest“. (I. B.)

“Saltsjöbadsdagen är det stolta namn som Djurgården åsatt sina traditionella tävlingar väster om Stockholm.

— De tävlingarna ha betytt mycket för svensk och speciellt stockholmsk skididrott — låt oss i korthet konstatera att gårdagen blev traditionerna värdig“. (I. B.)

“Spännande skiddag i Sveriges Holmenkollen“. (I. T.)

“Djurgården har heder av sin dag och kan glädja sig i förvissningen att ha gjort årets hittills grannaste skidtävlingfest“. (I. T.)

ring, som emellertid väntades påbättras i backen. På samma gång skulle backspecialisterna *A. H. Nilsson* och *Menotte Jakobsson* kanske stiga upp ett eller ett par steg.

Själva loppet kan behandlas kort, *Menotte*, som gick ut som nr 2, fick givetvis äran att leda loppet och passerade även lugnt och behärskat målet som ledare. På briljant tid, som man tyckte. Men så kommo de norska rödrockarna susande. Paus (16) slog *Menottes* tid med inte mindre än 4½ minuter, och *Aasen* (27), som kom litet senare, bättrade på norrmännens chanser med ytterligare 45 sekunder. Hack i häl på den fruktade norrmannen snodde *Olle Tandberg* (22) ilsken, men glad genom mål. Sedan började man inte räkna med tiderna förrän den ivrigt efterlängtrade *Gunnar* visade sig. Tiden räckte inte fullt, och därmed voro svenskarna ur leken. Den tredje rödkavajen smet sedermera in på femte plats.

Resultat:

1) O. Aasen, Norge, 1.02,53, 2) H. Paus, Norge, 1.03,40, 3) G. Tandberg, 1.05,25, 4) O. Tandberg, 1.06,01, 5) V. Christiansen, Norge, 1.06,13, 6) O. Wicklund, Göta, 1.06,37, 7) A. Isaksson, 1.07,35, 8) M. Jakobson, 1.08,04, 9) A. H. Nilsson, 1.08,18, 10) E. Schumann, 1.10,26, 11) J. Jonsson, 1.12,26, 12) Vickholm, Saltsjöbaden, 1.12,38.

“Saltsjöbadsdagen” gick in med identiskt samma väder som inledningsdagen. En smula grått i luften, fuktigt efter vad man kunde tycka,

men fortfarande med ett glid av stora mått, åtminstone vad skogarna beträffar. Nere på sjön, där starterna gingo och långlöparna passerade för varje varv, var det värre. Rent besatt, sade många som stövlade fram med islager under skidorna. Fy vale! sa’ *Lingvall*, som dock hade vallat och putsat sina ägandes skidor hela morgonen. Och i den stilen gick debatten. Att döma av tiderna var banan emellertid, som helhet betraktad, grandios. Trots stöpet på sjön och tung luft.

Lingvall körde som aldrig förr han gjort. Tog initiativ och ledning från begynnelsen och hotades aldrig på minsta sätt någon gång under loppet. Överlägsenheten blänkte fram så mycket tydligare som starten var gemensam. Redan vid uppgången från sjön till terrängen hade den lilla ettriga hudiksvallaren dryga 30 meter till godo framför *Persson*, *Eng* och *Sandström* i nu nämnd ordning. *Törnberg* smög sig fram i skymundan och *Stoltz* såg man inte till. Och i tre långa köer drog sällskapet upp i skogarna, där det fina glidet väntade i välgångna spår.

Medan man väntade storrännarna stökade damer och mindre herrar undan sina starter. Och så kom spänningen och växte alltefter de beräknade 40 minuterna för första varvet började sina. “*Lingvall leder*”, ljöd det förberedande bortifrån udden, kring vilken blickarna hängde, och i sugande, elastiska glid gick den lilla norrlänningen i flygande fläng in på andra varvet.

Försprånget var överraskande. Först en och en halv minut senare skymtade en liten klunga på tre hårt arbetande män borta på isen. *Törnberg* i täten, i mitten, solljust leende, *Jonas* från *Arbrå* och i hälarne lilla *Stoltz*. *Sandström* rundade in 42:a minuten, 3½ minuter efter *Lingvall*, och efter honom följde en ny trio, *Joel Eng*, *Anders Persson* och *Bellander*.

Andra varvet skiftade inte ordningsföljden. *Lingvall* gick in på precis samma tid, 39 minuter, och tycktes inte ha förlorat vare sig lusten eller kraften att fortsätta. Det var en ögonfröjd att se den lilla mästerråkaren i full aktion. *Jonas Persson* hade maskerat om och utbytt en leende mun

57.50, 4. N. Ramberg, Järila, 51.50, 5. O. Eriksson, Järila, 47.75, 6. A. Kjellgren, 32.50, 7. B. Lindberg, 27.—

mot en hårt knipen (sjön med stöpet tog tydligen sin tribut). Tätt bakom Arbråpojken gick Stoltz för full maskin. Törnberg hade släppt något, men inte så att det kunde räknas sensationellt. *Sandström* fortfarande väl framme och efter honom i lång rad: Persson, *Eng*, Bellander, *O. B. Hansson*. Slutstriden pågick nu som bäst där borta i skogarna. Lingvall hade ju god ledning och det var inte många som satte hans seger i tvivelsmål, trots de starka namnen, som lömskt arbetade i hans rygg. Vid tvåtiden redan började man göra sig i ordning för att mottaga första man. Och så kom Lingvall. Såg målet och segrade. Nyter, pigg och kraftig. Och glad att ha den långa resan bakom sig. Segern var oförliknelig. Nära nog 5 minuter hade han pressat sig ifrån sin närmaste frände från Norrland, och sträckans splendidaste tid noterades till 2.04.40, som får betyget ultraglänssande. Hela loppet en bragd som ingen ann.

Nio minuter efter tvåslaget gick Jonas Persson genom mål, ilsket blängande på issörjan, men för övrigt i god kondition. Tid 2.09.03. Man förstår hans stora segrar för litet se'n nu.

Törnberg kom 2.16 med en stukad tumme, och så följde i tät följd Persson 2.17.32, Stoltz, som fallit av märkbart, (2.18.38), samt stockholmarna Bellander (2.19.53) och *Joel Eng* (2.23.35), som passerades av den förstnämnda sista varvet. Konditionen var påfallande god hos samtliga. Även om tröttheten stack fram på sina håll.

Med löparna i terrängen påbörjades backlöpningen. Norrmännen hade ju sällsynt fin placering från terränglöpningen och det var egentligen al-

drig någon initierad som tvekade om var segern skulle placeras. Det gick, som man anat. Norrmännen sveko inte. Aasen gjorde ifrån sig två grymt poängslukande språng, av vilka det första var sämst och det sista främst med 35 meter. Därmed hade norrmännen sin dyra kanna för alltid. Den angenäma upplevelsen personifierad var och förblev emellertid *A. H. Nilsson* som segrade i backlöpningen, vilken hoppade längst med 36½ meter, passerande fyra framför liggande från löpningen m. m. fint. I övrigt karakteriserades de kombinerade protokollen av norrmännens tre första placeringar och *Gunnar Tandbergs* och *Menotte Jakobssons* tillbakafall till 8:e och 9:e plats från 3:e och 8:e respektive.

Backlöpningen som sådan gick i försiktighetens tecken. Fallen blevo få, men hopplängderna också lidande på rädslan att falla. *A. H.* och *Isaksson*, som gick fint genom luften, voro de enda som släppte på riktigt för fullt, efter vad man kunde se. Förutom outsläckliga *Olle Tandberg* naturligtvis.

Aasen höll nog inne med en del magasinerad kraft. Men hade ju även åtskilligt att förlora och försvara. Vackert och stilfullt var emellertid det hela.

Allt som allt blev dagen uti Saltsjöbaden en stor dag. Och eftersom Djurgården med de outtröttliga domptörerna Nylund och Hedjerson i täten planerade, arrangerade och exekverade tävlingarna på pricken mönstergillt, gjorde föreningen skäl för sina förmodligen välfyllda pengakistor från i går.

*

Resultat:*Komb. löpning.*

Klass I:

1. O. Aasen, Norge, 37.875.
1. H. Paus, Norge, 37.1875.
3. V. Christensen, Norge, 36.208.
4. *A. H. Nilsson*, (I. 1.), 35.812.
5. *A. Isaksson*, (I. 2.), 35.666.
6. *O. Tandberg*, (I. 3.), 35.229.
7. O. Wicklund, Göta, 34.708.
8. *M. Jakobsson*, (I. 4.), 34.337.
9. *G. Tandberg*, (I. 5.), 33.125.
10. *K. Andersson*, (I. 6.), 31.087.
11. *O. Jonsson*, (I. 7.), 30.77.
12. B. Wickholm, Saltsjöb., 27.87.
13. N. Sommar, Saltsjöb., 27.48.
14. B. Eklund, Saltsjöb., 26.354.
15. B. Ahnlund, Skogshögsk., 25.541.
16. R. Jonsson, Saltsjöb., 25.458.
17. O. Hedman, Saltsjöb., 25.083.
18. *N. Lind*, (I. 8.), 20.458.
19. C. Lundgren, Flottan, 19.31.
20. G. Fagerström, Saltsjöb., 12.99.

Klass II:

1. *N. Sund*, 31.21.
2. *B. Karlsson*, 28.479.
3. *H. Svedberg*, 23.833.
4. *A. Olsson*, 23.83.
5. *G. Nilsson*, 23.62.
6. *O. Fernström*, 22.104.
7. *A. Langseth*, 21.85.
8. *E. Andersson*, 20.85.
9. *C. F. Andersson*, 19.43.
10. *E. Svärd*, 19.083.

Backlöpning

(bara djurgårdare).

Klass I b:

1. Aug. Andersson, 140.5.
2. C. Winsnes, 138.
3. Hj. Björk, 137.
4. J. Enbom, 134.1.
5. H. Andrén, 125.5.
6. C. Höglund, 123.5.
7. E. Johansson, 113.
8. B. Tandberg, 94.

Hallbergs

GULDSMEDS A.-B.

DROTTNINGGATAN 6

Kungl. Hovjuvelerare

IDROTTSPRISER

N. A. Hedjerson

GLASMÄSTARE · TAVELRAMSFABRIK

Tyska Stallplan 1 · Svartmangatan 24

Allm. Tel. 27 33 · Riks Tel. 35 66

TILLVERKAR SPEGLAR

LEVERERAR BORDSSKIVOR AV GLAS

UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR

FÖNSTERPUTSNING

O. D.

Filial och Bostad:

Saltsjöbaden · Riks och Allm. Saltsjöbaden 129

Klass III:

1. G. Ljungström, 136,5.
2. G. Karlsson, 136.
3. Iwan Nilsson, 131,5.
4. Erik Nilsson, 128.
5. Ewert Nilsson, 105.
6. Nils Nordberg, 102.
7. L. Berglund, 96.
8. E. Karlsson, 82,5.
9. O. Berglund, 63.
10. B. Lindberg, 50.

30 km.

1. A. Lingvall, Hudiksvall, 2.04,40.
2. Jonas Persson, Arbrå, 2.09,03.
3. V. Törnberg, Hudiksvall, 2.15,57.
4. Axel Persson, Östersund, 2.17,32.
5. A. Stoltz, Boden, 2.18,38.
6. K. Bellander, Framåt, 2.19,53.
7. Joel Eng, (I. 1.), 2.23,35.
8. O. B. Hansson, (I. 2.), 2.26,54.
9. Gideon Eng, (I. 3.), 2.28,50.
10. O. Johansson, Framåt, 2.31,3.
11. A. Holmberg, (II. 1.), 2.31,04.
12. G. Wahlgren, Djursholm, 2.31,54.
13. C. Bollner, (II. 2.), 2.32,45.
14. G. Karlsson, (II. 3.), 2.33,53.
15. E. Haag, (II. 4.), 2.34,44.
16. E. Eklund, (II. 5.), 2.35,13.
17. G. Unger, Djursholm, 2.38,20.
18. N. Zetterlund, Flottan, 2.42,17.
19. H. Eriksson, (II. 6.), 2.47,17.
20. O. Wahlberg, Saltsjöb., 2.48,07.
21. H. Eklund, (III. 1.), 2.52,10.
22. H. Karlsson, (II. 7.), 2.52,19.
23. E. Wistrand, (III. 2.), 2.52,40.
24. G. Svedelius, (III. 3.), 2.54,51.
25. A. Kewenter, Djursholm, 2.57,28.
26. G. Kjellstrand, (III. 4.), 2.59,14.
27. L. Zorn, (I. b. 1.), 3.02,21.
28. N. Eklund, Flottan, 3.05,39.

I ovanstående prislister finnas för djurgårdarna siffror inom parentes; de gälla placeringarna vid i tävlingarna ingående föreningstävlingar, som gällde föreningsmästerskapen. Därav

framgår, att A. H. Nilsson blev föreningsmästare i såväl kombinerad löpning som backlöpning och att Joel Eng blev föreningsmästare å 3 mil.

*

I samband med dessa de "stora" tävlingarna hade tävlingar ordnats även för damerna och pojkarna.

Damerna "slogos" egentligen bara i klass II, ty i klass I var fru Bollner ensam. Fröken Hultman, som kom direkt från skolungdomens tävlingar, åkte käckt sedan hon fått byta skidor och vann armband.

Damernas prislista såg ut:

Klass I:

1. Fru Karin Bollner, 55,30.

Klass II:

1. Fröken Inga Hultman, 58,56.
2. Fröken Ingeb. Hedjersson, 1.02,33.
3. Fröken Ester Hedjersson, 1.03,20.
4. Fru Ally Nylund, 1.07,45.

De äldsta och yngsta satte i gång omedelbart efter damerna på 2 mil. Flera av de allra bästa saknades, ett par deltog i backen, ytterligare några gingo ur, så att det bara blev sju i mål.

Österlund överraskade igen, slog vårt starkaste, men från sjukdom nyss tillfrisknade namn, Söderberg, med en hel minut och löpte f. ö. mycket flott. Det är väldigt vad Österlund utvecklade sig sedan i fjol.

Hellner höll också på att klå Söderberg — och fick stryk med bara en minut. Hellner tillhör också överraskningarna i år — men mera där om i aprilnumret. Pojkarnas placering blev:

1. N. Österlund, 1.48,52.
2. G. Söderberg, 1.49,55.
3. B. Hellner, 1.49,56.

4. G. Norman, 1.50,16.
5. G. Ekberg, 1.57,50.
6. I. Baumbach, 2.04,37.
7. T. Svennberg, 2.11,17.

Tiokilometerpojkarna, de yngsta, mötte upp mera mangrant. Här fattades emellertid också en knippa, minst ett tiotal, men nio man i mål i alla fall var fint.

Barthel vann, slog Kalle Lind med några sekunder, men fru Bollners fina tid med flera minuter. Som tredje man dök upp vår nya Sundholm, nära släkting till allas vår Kalle, med dennes friska tävlingshumör och prima stil. Den blir något. Därefter kommo alla de andra.

Resultat:

1. E. Barthel, 52,22.
2. K. Lind, 52,38.
3. N. Sundholm, 57,01.
4. R. Eriksson, 57,05.
5. H. Haag, 59,40.
6. A. Sund, 1.00,38.
7. E. Tillberg, 1.02,19.
8. G. Ekberg, 1.02,21.
9. R. Isaksson, 1.06,25.

*

Så blev det då äntligen en stor dag även för Djurgården, en sådan där dag, som vi längtat efter för att visa vad vi kunna förmå i våra ljusaste ögonblick.

Vi lyckades.

Och för den varma sympati, som mötte oss denna stora dag, framför allt från pressen, vars översvallande vänlighet gick oss rakt till hjärtat, vilja vi här, till sist, framföra vårt tack. På samma gång ett tack till alla de andra, främlingarna, som gävo tävlingen dess spets, funktionärerna — och publiken. Och Badhotellet. Ja, det var en härlig dag. Måtte vi bara få behålla den nu, varje år.

Mattor & Gardiner

SVEAVÄGEN 45 · HÖRNET AV TEGNERSG.

Riks Tel. 15 109

Allm. Tel. 15 111

ALLA DJURGÅRDARE
ERHÅLLA RABATT

Sandströms

SPORTAFFÄR

BIRGER JARLSGATAN 23

är bästa inköpskälla för

IDROTTS MATERIAL

DJURGÅRDARNAS INSATS I SKIDTÄVLINGARNA

VID NORDISKA SPELEN

Det är ett både roligt och sorgligt kapitel i vår skidhistoria. Roligt — ty vi hävdade med glans och pondus vår ställning som ledande förening bland de, som på sitt skidprogram upptagit backlöpning och komb. löpning. Sorgligt genom att vi kommo av oss vid ett par andra tillfällen, då vi haft en chans att slå ett slag även för vår längdlöparära.

Men — strunt i det. Hänt är hänt, och våra pojkar skola i alla hänseenden ha ett handslag för sin goda vilja, sitt glänsande kamphumör och sin aldrig bristande energi. Att ett olyckligt öde några gånger lade kors i vägen för dem hör inte hit.

Så här gick det i all korthet till vid våra pojkars drabningar med norrlänningar, stockholmare, norrmän och andra finnar.

INLEDNINGSTÄVLINGEN I FISKARTORPET.

Nordiska Spelens skidtävlingar inleddes i Fiskartorpsbacken i bitande kyla och hård, iskall, nordlig och snöblandad bläst, som kom läktarpublikerna att stelna, skrämde bort ett par tusental intresserade och försvårade hoppningen. Det blev därför ingen "stor" dag ehuru fullt förstklassigt.

Om åskådarna stundom ledo nära nog helvetets kval var det ett intet mot de arma löparna, som alltifrån väntan på det fri-belägna och oskyddade, över skogstopparna uppstigande tornets krön till telemarksvängen nere på isen voro helt utsatta för elementens raseri. Svårt var det uppe på backkrönet, men tiofalt värre var den krävande luftfärden, varunder den isande och hårda vinden piskade skoningslöst i ansiktet. Nilsson och norrmannen Kristoffersen stodo faktiskt nästan stilla som jättelika svävande örnar onormalt högt upp i luften för att sedan falla lodrätt ner med svindlande fart, när stormbyn var över. Hur svensken stod och norrmannen briljerade läses här nedan.

Av ovanstående framgår att invignings-evenemanget blev en chanstävlan. Sällan har man varit så oviss inför utgången, men man måste konstatera att de bästa i stort sett visade sig vara de säkraste även i detta svåra väder. Man kan inte påstå att rangordningen i stort sett blev annerlunda än vad man kan kalla rättvist.

Glädjande nog — ur svensk synpunkt — visade sig norrmännen inte vara mer än människor. De hoppade, stodo och föllo precis som andra dödliga och deras överlägsenhet över de våra var aldrig pinsam, som den brukar vara i Holmenkollen, där man ser på svenskarna med ett medlidsamt löje. Tredje, femte, sjätte och åttonde platserna, som nu vekos för oss, visar ju ingen jämbördighet, men är dock bevis på aktningvärd skicklighet, då man betänker att träningsstillfällena under tre år för stockholmarna varit lika med noll.

Våra pojkars äventyr förlöpte sålunda: Isaksson började och gav sig i väg bortåt en 20 meter men i ett osäkert fallhopp, där han i själva nedslaget tog överbalansen liksom föregångarna. Att Olle Tandberg utgjorde undantaget från regeln minuten efteråt genom ett för honom ovanligt stil-

Nordiska Spelen — hur gingo vi inte och längtade efter denna vinterfest. Och hoppades på en djurgårdssuccès.

Om nu inte vårt deltagande blev en succès, så hövdade dock våra duktiga skidlöpare med pondus vår framskjutna ställning som skidlöparförening, slogo med vederhäftighet fast, att Djurgården alljämt är den gamla farliga faktorn att räkna med vid uppgörelsen om första platsen och visade prov på ett tävlingshumör och en ambition, som inte kunde ha varit bättre.

I backlöpningarna och den kombinerade dominerade de våra fullständigt; att längdlöparna i sina tävlingar inte kunde stå sig lika bra var inte deras fel i så hög grad som norrlänningarnas, de senare voro nämligen i storslagen form.

rent hopp med bergsäkert nedslag på 33 meter, var ett svenskt glädjeämne.

I det följande överraskade John Johnsson, som nu var återställd från Saltsjöbadsdagens skada, med ett vackert hopp på 29 meter.

Efter en del medelgoda prestationer åkte Ahnlund med numro 21, lyckonumret. Han hade tränat en del på de sista dagarna, vilket granneligen märktes av hans hopp, som var ett av dagens bästa. Få ha hans lugna flykt och ännu färre kunna visa upp en armföring som i avmått elegans går upp mot Ahnlunds. Kommer därtill att hoppa på 31,5 meter.

Menotti Jakobsson kom som en misräkning med oskönt hängande baksladdar och 30 meter. Ala Lindströms 32-metershopp var utan graverande anmärkning och Gunnar Tandbergs stil var god en stund senare, hoppplängden dock anspråkslös.

Efter en period av lugn uppenbarade sig tre ungdomar, lovande, i ström; Peterzon från Filipstad, Jonsson, Haparanda, och Bertil Karlsson ha alla förutsättningar av mer än vanlig klass, den senare glädde omåttligt med att hoppa 30 meter.

Österholdt inledde åter raden av förstaklassare med ett förstklassigt hopp på 31 meter och efterföljdes om en stund av A. H. Nilsson, vilken som ovan nämnts blev stående fritt svävande i luften, som just då uppfylldes av en kraftig stormil. Nedslaget blev i följd av luftresans strapatser osäkert.

Återigen en rad mindre försigkomna och därefter ett par storhoppare. Östern föll efter 33 meters luftfärd, medan Heyerdahl i ren och klanderfri stil stod efter samma längd. Svedberg hoppade bra 30 och Nisse Lind i sin karaktäristiska men något modifierade stil 33. Strömstad föll, tagen av vinden, efter en kortare luftfärd och Sund efter en längre.

Bland gubbarna presterade Enbom bästa svenska hoppet och Bengt Tandberg det farligaste, hårfint nära att fastna med ena spetsen. Brodern Ejnar föll även.

Andra omgången begynte efter sedvanlig upptrampning av en skara "trampers".

Bonna förhöjde sina chanser till en toppplacering med åtskilliga procent genom dagens kanske bästa hopp med rak och framförd överkropp men att Isaksson gjorde ett bra hopp på 30,5 betydde intet.

Däremot var det av största vikt för slutplaceringen att Olle Tandberg åter orkade med ett klämmigt hopp på 33,5 meter — dagens längsta jämte Bonnas ett par minuter tidigare — och Jonssons goda på 30 var heller inte betydelselöst.

Under stor spänning kom så bästa svensken under första omgången, Ahnlund. Han gjorde om sin prestation efter en energisk ansats, som dock vinner på att vara mindre guppande i tronbacken, och stod med sina 31 meter som säker bästa svensk.

Bland de efterföljande storhopparna hoppade Menotti skapligt 29,5 och Henriksen förstklassigt 31, medan Lindström förstörde sina chanser genom att falla. Bertil Karlsson, som nu lärt sig satsa i, föll. Längd 30 meter.

En rad misslyckade storhoppare. Österholdt bragtes nära på fall i nedslaget, men klarade sig akrobatiskt efter ett f. ö. vackert hopp och A. H. föll efter dagens längsta, 34 meter.

Bland sladdens svenskar föll Sund och stod Lind. Den senares hopp var ovanligt obetydligt i kraftförbrukning och stannade på 30 meter.

Resultat.

Seniorer:

1. Heyerdahl, Norge, 36,75; 2. Bonna, dito, 36,458; 3. Ahnlund, Skogshögskolan, 36,17; 4. Henriksen, Norge, 35,83; 5. O. Tandberg 35,67; 6. Lind 35,58; 7. Österholdt, Norge, 35,542; 8. M. Jakobsson 34,958; 9. Reistad, Norge, 34,58; 10. Aasen, dito, 34,25; 11. J. Johnsson 33,5; 12. E. Schumann 33,33.

Oldboys:

1. Kristoffersen, Norge, 36,33; 2. Opsahl, dito, 34,5; 3. Aas, dito, 33,792; 4. Enbom 32,54.

Juniörer:

1. Rylander, Falun, 36,6; 2. I. Nilsson 33,43.

TREMILEN,

som gick på tisdagen blev "vår" nästa tävling. Vi hade en del mannar med där. Särskilt hoppades vi på Joel Eng. Vi visste att han var i humör och framför allt i kondition. Och Joel körde som i sin glans dagar, storslaget med andra ord — tills han mötte sin värsta motståndare, hungern. Långt senare, alldeles för långt senare, mötte han O. B. Hansson och Gideon men då hade han börjat mattas. Både i benen och humöret. Därmed sjönk också placeringen. Som på första varvet varit så god som bland de tio värsta svenskarerna. På prislistan stannade den gode Joel på 42:a plats med tiden 2,32,02.

Det gick bättre för Albin Sandström. Han gled iväg härligt i sin vackra stil, flöt förbi den ena efter den andra. Den småsnåriga terrängen passade honom utmärkt, men han gick icke desto mindre ett par

minuter sämre än Joel på första varvet, höll ungefär farten det andra och kunde i denna utomordentliga konkurrens nå så god placering som 26:a, med tiden 2.27.06.

På 6-milen hade vi detta år ingen deltagare.

18—20-ÅRINGARNA

drabbade ihop på onsdagen. Här blev det norrländsk konkurrens för pojkar våra. Vi hade ju gått och tyckt att våra ynglingar voro ena duktiga baddare. I salig okunnighet om att det kan åkas skidor ibland norrländska ungdomar.

Bästa stockholmare blev tionde man och bästa djurgårdare tjugufjärde man. Det var Flinck, som fick den placeringen, en kvart sämre i tid än storvikaren, som vann. På prislistan åkte dessutom i Hellner, som trettionde man. Tvåmilstiderna för dem båda blevo 1.45.23 och 1.49.35 resp., alls icke dåliga, tvärt om.

SVENSK-FINSK-NORSKA POKALEN

gick samma dag som pojkarernas lopp. Sverige representerades av djurgårdarna Lind, Nilsson och Jakobsson samt Bella Ahnlund, bästa svensk söndagen före.

"Svenskarna föllö på för stor ambition", skrev I. B., och berättade sakkunnigt om deras nederlag i ungefär följande ordalag:

Svenskarna hade en genomgående dålig dag, vilket kan förklaras av för stor ambition både hos arrangörer och tävlande. De förstnämnda hade lagt för mycket lös snö i nedslaget och som de våra äro vana vid något som närmast liknar isgata, fastnade de i det ovana vita pudret, som ju endast sparsamt brukar uppenbara sig på Stockholms breddgrad.

Löparna gingo ut med den föresatsen att "här skall hoppas". Det hoppades även och även vi hoppades. Tyvärr tänkte löparna för mycket på de poänggivande hopplängderna utan att besinna, att Fiskartorpsbacken ej är konstruerad för några större längder. Mer än 35 kan man inte hoppa med någon större säkerhet, vad som går däröver blir slumhopp. Norrmän och finnar — av vilka de senare ha en likadan backe i Hälsingfors med 25 meter som gräns — besinnade detta faktum och hoppade ej för fullt.

Om själva tävlingen kan man fatta sig kort. A. H. Nilsson inledde dansen med ett fruktansvärt skutt på inte mindre än 38 meter, men slog naturligtvis med sin stora tyngd igenom snön och stod på huvudet. Hans stil är inte särskilt god med en alltför tydligt markerad "bock". Rakare kroppshållning är nödvändig. Andra hoppet blev synnerligen osäkert och det tredje fall. Båda på 37 meter.

Ahnlund hoppade grant och formfulländat som alltid, men hade inte ett spår till balans utan satte sig genast. Längderna voro 36, 37 och 38 meter.

Nisse Lind gjorde två goda hopp på 36.5 och 37 meter och kunde med dessa möjligen ha vunnit. Det sista sprack han emellertid på. Nisse som står säkrare än någon i aldrig så hårt tryck, kunde inte härda ut den sista gången på 37.5 meter, utan gick

på huvudet. Även om han stått skulle han dock ha besegrats, ty hans gamla fula stil kom åter fram det taget.

Menotti föll de båda första tagen i ovanligt fula hopp med dålig skidföring. Längderna voro mellan 36 och 37 meter.

Av detta att döma voro svenskarna ur leden och de omutliga siffrorna visade följande sorgliga uppställning:

1 Norge: Bonna och Henriksen, 321.125 poäng.

2 Finland: Nieminen och Jääskeläinen, 297.885 poäng.

3 Sverige: Nilsson och Lind, 228.375 poäng.

Individuellt: 1 Nieminen, Finland, 164.5 p., 2 Henriksen, Norge, 162 p., 3 Bonna, Norge, 159.125 p., 4 Christoffersen, Norge, 157.625 p., 5 Jääskeläinen, Finland, 133.3755 poäng.

BUDKAVELN

blev nästa tävling. Vi närde inga förhoppningar om vinst, men hos en och annan flämtade dock en hoppets flamma — tänk om... då ha vi vår tredje in-teckning i kungapokalen...

Tänk om... Vi voro ett tag verkligen också så nära och gladdes på kvällen omäntligt — för att sedan dyka ned i det svartaste mörker.

Tidningarna påstodo, en del att budkaveln var en succés, en del att den var fiasco! Om den inte var det senare, så var den dock närmare detta än den var nära succés. Ty hela tillställningen blev åtminstone en parodi på orientering.

Hela första sträckan gick i så gott som samlad trupp, ingen försökte sig på alltför utsvävande egna manövrer, och gjorde någon av de mera kända budkavlarna en min av att vilja avlägsna sig från sällskapet, var hela flocken efter honom.

Det var först borta emot växlingen vid Stjärnhov — tävlingen gick i Södermanland — som splittringen skedde och det blev litet tid emellan löparna. O. B. Hansson inträffade som nionde man, c:a 5 min. efter första man. Bollner låg även överraskande bra till, kom visserligen bortåt kön men dock inte mer än 18 min. efter tetmannen; han var trettiosjunde man. 37 man på 18 min.; två stycken i minuten! Truppen var sålunda rätt gott samlad. O. B. Hanssons tid var 6.34.11.

Andra sträckan blev den första lik. De som blevo efter vid växlingen åkte snart upp den maskande teten och Joel Eng hade ingen svårighet att blanda sig med mängden och så var det samlad trupp igen, genom kontrollen i Tingstaden och fram emot Södertäljehållet. Uppkomna på terra firma blev det för en gångs skull åka av i den här tävlingen och Eng tog genast teten i en fart som tog kål på både Vinnberg och Lingvall, som ju dock irrat en hel del. Djurgårdaren åkte som i sin krafts värsta dagar och var omöjlig att följa.

Joel var också först i Södertälje, kl. 8.37.47, men bara två minuter före de övriga. Och de två minuterna skulle sedan Sandström vinna! Det var naturligtvis omöjligt, det gick upp för oss allesammans, som visste att Albin hela dagen fått ligga till sängs i Södertälje.

Joels bravard var duktig och renderade honom med tiden 5.00.26 tredje sträckpriset.

Albin tog slut genast. Efter att energiskt ha gått den första kilometern, slocknade han och åkte till råga på olyckan litet gallet, kom fram som sextonde man till kontrollen i Västerhaninge — och gick i säng, febery och totalt ur stånd att fortsätta.

Dagen därpå åkte han emellertid in till målet, varför O. B. och Joel fingo sina priser. Albins bravard var duktig och hans uppoffrande åkning dagen efter, som måste sluta i sjuksängen, är värd den allra största aktning.

Så slutade vårt budkavlelopp. Hur det nu blev, så äro vi i alla fall skyldiga pojkarerna vår honnör. De äro outslitliga, dessa tre, goda, granna föredömen för de andra — karlar, som kunna ta ett karlatag. Tack.

OM VESTERGRENSKA PRISET

gällde lördagstävlingen på två mil. I den hetsjakten var även inlagd längdtävlingen i komb. mästerskapet, och komb. löparnas resultat fingo sålunda inräknas i lagtävlingen.

Vi fingo därigenom en chans och togo också hem en god placering, femte plats med så där en c:a 10, 11 lag bakefter och endast storkumpalag (Bollnäs, Östersund, Skedvi och Hudiksvall) framför.

Pojkarna löpte, som antytts, gott, och särskilt Joel Eng var på humör. Om man plockar ur de kombinerade löparna ur sin tävling och in i 20-km.-protokollet, hade djurgårdarnas placering blivit:

10. Joel Eng, 1.39.54
 19. G. Tandberg, 1.44.49.
 23. O. Tandberg, 1.45.25.
 31. E. Schumann, 1.49.32.
 38. J. Jonsson, 1.53.08.
 41. A. Isaksson, 1.53.43.
 61. M. Jakobsson, 1.58.48.
 63. O. Jonsson, 1.59.25.
 64. K. Andersson, 1.59.32.
 65. A. Lindström, 2.00.06.
 66. N. Sund, 2.00.25.
 69. B. Karlsson, 2.01.27.
 84. C. Höglund, 2.06.31.
 85. H. Svedberg, 2.07.22.
 99. G. Wilhelmsson, 2.15.57.
- Det räckte emellertid till femte lagpris på 8.52.45 (I Bollnäs, 8.24.45).

DAMERNAS MÄSTERSKAP

gick naturligtvis till Pikkuniemi. Fru Bollner var också med, men hade ju varit krasslig; löpte dock väldigt bra, klädde en hel del genuina Norrlands-töser rejält och stal till sig en så god placering som åttonde. Det var fint i den konkurrensen.

*

Ja, sedan kom avslutningen. Det blev den internationella kombinerade hoppningen, som även innehöll tävlingen om svenska mästerskapet samt backlöpningen om svenska mästerskapet. Här firade Djurgården en helsidestriumf, varför referatet återfinnes för sig på nästa — helsida.

ALA.

TVÅ MÄSTARE TILL

OLLE TANDBERG OCH A. H. NILSSON ERÖVRAD EFTER SITT SVENSKT MÄSTERSKAP Å SPELENS SISTA DAG.

Nordiska Spelens skidtävlingar avslutades på söndagen i Fiskartorpsbacken. Man kan inte klaga på dålig valuta för sina pengar. Först hoppade alla deltagarna i den kombinerade tävlingen sina två hopp — ungefär 50 man ställde upp — och därefter vidtog den nationella tävlingen om mästerskapet med minst lika många deltagare.

Vad prestationerna angå voro norrmännen som alltid överlägsna. Svenskarna hoppade upp sig betydligt i mästerskapet, men lågo absolut under både i fråga om stil och hopplängder i den kombinerade tävlingen. Man tycks nu allmänt ha övergått till att fika efter hopplängder medan stilen i mångt och mycket förbises, och någon man av ens tillnärmelsevis lika god klass som Lill-Ejnar representerade för ett par år sedan ha vi ej.

Väl 10,000 åskådare hade kommit tillstädes i det vackra solskensvädret trots konkurrens med allehanda andra tävlingar.

Det gällde för norrmännen att bibehålla sitt försprång från lördagens terränglöpning och för svenskarna att hoppa upp sig. Man kunde alltså från åtminstone de bättre placerade gästernas sida knappast vänta några djärva språng.

Det blev också som man tänkt sig. Haug, som hade en deciderad ledning från löpningen, tog det hela lugnt och nästan pianissimo med två avmätta, men långt ifrån fenomenala hopp på 29 meter. Strömstad, som har en panisk förskräckelse för Fiskartorpsbacken och före tävlingen omtalade att han aldrig känt sig så nervös förr, hoppade i samma lugna stil utan att visa något fenomenalt.

Nu hade emellertid den gode Thoralf tur, ty hans närmaste män från lördagen, Ökern, Eklöv och Landvik, misslyckades alla mer eller mindre.

Dagens män voro två andra norrmän, nämligen Aasen och Tullin Thams. "Tulla" är ju en boren storhoppare och han gjorde dagens vackraste prestation med fulländad stil, där man endast kan anmärka på den väl dröjande uppresningen efter nedslaget. Längderna voro 35 och 34,5 meter. Aasen satte allt på ett kort, men lyckades inte så väl som lands-

Gamle Olle! Friskus. Du skall tro att det glädde oss, att Du blev svensk mästare. Det var käckt, pojken, och lika ärligt värt som ärligt vunnet.

Och Du, A. H., heders, gamle vän. Även Du redde upp det. Det var fint, ser du, ty man unnar oss på många håll inte denna hegemoni i backlöpningarna, kortsynt bortseende från att vi väl böra skörda frukterna av det stora arbete vi nedlagt. Att Du vann var så mycket roligare, som vi känna Din entusiasm för denna idrott och för dess framtid inom Djurgården.

mannen vad stilen beträffar. Han flaxade betydligt för att komma fram och hade dessutom ojämna skidor. Hopplängden var en halv meter kortare än Thams sammanlagt.

Finnarna hade ingen lyckad dag.

Olle Tandberg hade två hopp i sin vanliga stil med bock i luften och hängande bakskidor, men han stod osvikligt säkert efter 31 meter båda tagen. Han vinner allas sympatier, även domarnas, på sin käckhet. Brodern Gunnar förstörde sina chanser genom att inte nå 25 meter i första hoppet men reparerade dem i någon mån genom 29 i det andra. Stilen var bättre än vanligt.

Esse Schumann hoppade rätt bra, 29 och 29,5 meter, dock utan full kraft, och Lööf än mera kraftlöst 26 och 28. Hans stil är dock god, men fasligt lam.

Av de övriga bättre svenskarna var bollnäsbon Hansson mer än tam. Menotti har förlorat en del av sin goda stil särskilt vad skidföringen beträffar. Karl Andersson tar sig för var dag och nådde nu omkring 32 meter, medan Jonsson hoppade kort men vårdat.

Resultat:

1. Th. Haug, Norge, 36,833 p.
2. Th. Strömstad, Norge, 35,291.
3. H. Ökern, Norge, 34,416.
4. O. Aasen, Norge, 33,875.
5. E. Landvik, Norge, 33,75.
6. W. Eklöv, Finland, 33,458.

7. O. Reistad, Norge, 32,598.
8. O. Tandberg, 31,853 (svensk mästare).
9. J. Maardalen, Norge, 31,729.
10. G. Tandberg, 30,813.
11. T. Thams, Norge, 30,771.
12. E. Schumann, 29,146.
13. T. Lööf, Filipstad, 28,041.
14. J. Jonsson, 26,654.
15. J. Hansson, Bollnäs, 26,25.
16. T. Nieminen, Finland, 25,791.
17. M. Jakobsson, 25,25.
18. K. Andersson, 24,563.
19. N. Sund, 24,462.
20. S. Jääskeläinen, Finland, 24,0.

Svenska mästerskapet i backlöpning och Fiskartorpspokalen stodo på spel omedelbart efter den internationella tävlingens slut. Någon favorit fanns faktiskt inte, man var egentligen endast nyfiken på Sandström, Norrlands hopp. Inom parentes sagt, särskilt åt pressen: Kalle Sandström är djurgårdare, f. d. vänster ytter i vårt B-lag och ett par vintrar en av våra bästa backlöpare.

A. H. Nilsson hoppade kraftigt och med riktig stil i avsprånget, men hans första hopp var alltför osäkert i nedslaget. Dessutom står han ständigt krokig i luften, vilket inte är vackert att skåda. 33 meter blev resultatet båda gångerna.

Olle Tandberg överträffade faktiskt sig själv och det var många som trodde att han skulle bli dubbelmästare. Att han inte blev det beror väl mest på den kraftiga bock han presterade i båda hoppen. Två gånger 34 meter går emellertid utanpå två gånger 33 och han stod osvikligt säkert i motsats till den nyblivna mästaren.

Sandström hade också en god dag med hopp på 32,5 och 34 meter. Hans stil är lugnare än Nilssons och hans nedslag av en annan klass. Hållningen är också bättre, det enda han ligger under i är anloppet och den synbara djärvheten.

Isaksson flaxar i luften på ett mindre tilltalande sätt och vinglade dessutom i nedslaget. Han har gått tillbaka sedan förvintern på grund av sin ihållande influensa. 32 och 34 meter. Jakobsson, Menotti, är heller inte densamma som förr. Han ser nu ut att hoppa utan att helt fångas av upp-

SALTSJÖBADSDAGEN

No 2

Den oförgätliga fiskartorpssöndagen, som utgjorde den glänsande finalen på Spelen, levde ännu i förärskt minne med sin strålande sol, enorma människomassor och storinternationella deltagare för att man med någon spänd förväntan skulle kunna bege sig till Djurgårdens Saltsjöbadstävlingar den 19 febr.

Publiken, som mera lockades av den spännande Sirius—Västeråsduellen på Stadion och kanske även avskräcktes av det långa avståndet, var beklagligtvis synnerligen fåtalig, då ju i alla fall backlöpningar tillhörde det mest vackra och imponerande sporten överhuvud bjudes på. Ett internationellt inslag i publiken bildades av en större skara engelsktalande gentlemen, som begagnade varje tillfälle att uttrycka sin förtjusning över de mer eller mindre lyckade prestationerna.

Arrangemangen gingo väl i lös. Möjligen hade det inte skadat om krattornas antal varit något större; det rätt viktiga värvet hade då kanske kunnat skötas med litet mera omsorg än nu var fallet.

Och prisutdelning med allt vad därtill hörer ägde sedermera rum å Bad-

giften och har dessutom börjat slarva med skidföringen. Hans sista hopp var ganska bra men det borde inte ha räckt till att sätta honom före Sandström. 31 och 33,5 meter.

Norrslänningarna visade sig nu bättre än förut på dagen. Selander är ju en förnämlig hoppare, som dock gått något tillbaka, men han gjorde ett gott första och ett utmärkt andra hopp på 31 och 33 meter. Eriksson från samma stad hoppar mjukt och behagligt, men föll ena taget. Petterssonerna voro även goda, liksom Jonsson från Haparanda i sitt ena hopp. Löf från Stöde är en framtidsman, ävenom Hagström från Baltic.

Utom mästerskapet fick "A. H." även Fiskartorpsspokalen, en verkligt god skörd alltså.

Resultaten blevo:

1. A. H. Nilsson, 75,17 p.
2. O. Tandberg, 75,67 p.
3. A. Isaksson, 74,33 p.
4. M. Jakobsson, 73,83 p.
5. C. Sandström, Kubikenborgs I. F., 73,75 p.
6. R. Selander, G. I. F., Sundsvall, 72,83 p.

hotellet utan att någon protest blev syn- eller hörbar, vad kan man väl mera begära?

Kombinerade löpningen.

Denna blev uteslutande nationell; de anmälda finnarna ställde icke upp.

Einar Olsson hade roat sig med att till lördagens längdloppning staka ut den svåraste bana, som väl någonsin avåkts i vårt land. "Höga berg och djupa dalar." Från Badhotellet visade de röda lapparna rakt upp till Stora backen, så ned igen och upp till Lilla backen och vidare i samma rutschbanearkitektur bort mot Fisksätra och åter.

Särskilt besvär vållade också de tvåra krökarna på banan ävenom det häftiga snövädret — en blomständighet, som man väl får anta, att Einar Olsson icke beställt.

A. H. Nilsson, som överraskade med att redan i första "upploppet" leda med 3½ minuter före Isaksson, höll takten och lyckades alltså klara försprånget i poäng.

Tiderna, som i betraktande av omnämnda omständigheter få anses som synnerligen goda, blevo följande:

- 1) A. H. Nilsson, 1.22,32, 2) A. Isaksson 1.25,40, 3) M. Jakobsson 1.27,42, 4) B. Karlsson 1.29,23, 5) K. Andersson, 1.31,05, 6) G. Wilhelmson, 1.31,07, 7) N. Sund, 1.34,25, 8) C. Höglund, 1.41,56, 9) O. Jonsson, 1.42,40, 10) G. Ljungström, 1.44,00, 11) Hj. Björk, 1.45,27, 12) N. Lind, 1.46,02.

I kombinerade backlöpningen på söndagen roade — kanske oroade — sig de tre första tävlande med att falla den ene efter den andre. Kanske låg orsaken i den dåliga krattningen i svankan, men ännu troligare i att de själva underlägsna i poäng vid längdloppningen, försökte åstadkomma hopp-längder, som väsentligt överskred deras kapacitet, och därför stodo på näsan.

Både A. H. och Isaksson voro emellertid för gamla i gården att falla för frestelsen och genomgingo skärselden med glans.

Backlöpningen.

De internationella backlöpningarna räknade förutom deltagarna i den kombinerade ett flertal stockholmare och de två finnarna Tukia och Jäskeläinen. Av vilka emellertid inte någon gjorde någon furor. Den förre, en relativt liten satt typ, hade i för-

sta omgången ett vackert nedslag men dabbade sig andra gången och kysste Moder Jord — eller rättare hennes täcke.

Vilket ävenledes hände hans landsman Jäskeläinen, som klarat första hoppet stilfullt, i synnerhet luftfärdan.

A. H. Nilsson hade en präktig ansats, skulle varit bättre i luften med lite mindre flaxighet, och hade bra nedslag bägge gångerna. Längden tämligen respektabel.

Även Menotti klarade sina saker bra men lider tyvärr av samma flaxande rörelser i luften, vilka just göra våra svenska hoppare så underlägsna norrmanen. Det saknas den suveräna behärskning av kroppen, som reducerar armrörelserna till ett minimum.

Glädjande var att se alla ungdomarna i tävlingen. Av dessa äro ett par synnerligen lovande, främst då lilla Ljungström, som nog inte har mindre anlag än den berömda falupojken Rylander. Det blir ett par fina hoppare om ett par år, och det skulle inte förvåna om stockholmaren bleve den bättre, om man tar hans förstklassiga skola i betraktande.

Av grabben Berglund kan antagligen bli något i fortsättningen, om han fortsätter i rätta riktningen. I första hoppet föll han visserligen vid nedslaget, men han utförde det andra så mycket bättre.

Höglund väckte också berättigat jubel genom sina hopp, som visserligen kanske smakade lite "gubbdito", men äro icke dess mindre beundransvärda.

Söndagsresultaten blevo (bara djurgårdare):

- Kombinerad löpning: Klass I:* A. H. Nilsson 37.09; 2) A. Isaksson 36.12; 3) M. Jakobsson 34.19; 4) N. Lind 21.75 och 5) O. Jonsson 17. *Klass II:* 1) B. Karlsson 33.71; 2) N. Sund 32.75; 3) G. Wilhelmsson 31.09; 4) K. Andersson 28.875 och 5) G. Ljungström 26.41.

- Internationell backtävlning:* 1) A. H. Nilsson 221 p.; 2) M. Jakobsson 217; 3) N. Sund 213.5; 4) N. Lind 213; 5) H. Svedberg 209.5.

- Backtävlning, klass II:* 1) B. Karlsson 199.5; 2) J. G. Jonsson 199; 3) G. Nilsson 185; 4) O. Fernström 177. *Klass I B (oldboys):* 1) A. Andersson 212; 2) G. Wilhelmsson 201.5; 3) Enbom 193.5; 4) H. J. Björk 187. *Klass III:* 1) G. Ljungström 218 p.; 2) I. Nilsson 199 p.; 3) A. Gauffin 182; 4) L. Berglund 177.

Vikarie.

DISTRIKTETS TRE VACKRASTE VANDRINGSPRIS

gingo i år efter synnerligen heta strider till Djurgården.

Trots vakanser, trots allehanda missräkningar och bedrävelser, trots stryk i budkavlemästerskap och andra tävlingar, trots allt, t. o. m. trots en dålig, grälsjuk press, tappade inte våra käcka pojkar ett enda ögonblick under den gångna vintern sitt härliga kamphumör. Ideligen knocked down gingo de upp igen och fortsatte och hävdade, de lidna nederlagen till trots, Djurgårdens plats, som Stockholms ännu bästa skidklubb. Ännu — jag poängterar ordet. Ty oss emellan sagt, inom de närmaste åren kommer här att stunda fruktansvärda skidstrider, en sådan seger till som i vinter — och vi äro förlorade. Om vi inte ur denna förtvivlade belägenhet snarast kunna skaka fram nya namn. — Men det blir en annan historia, till vilken jag återkommer i nästa nummer.

Vi vunno emellertid en hel del segrar, som voro särdeles värdefulla. Här äro tre t. ex., som äro av prima kvalitet. Först var det

FRAMÅTKANNAN,

den nya — den gamla är vår — som fick Djurgårdens som det första bland de ingraverade.

Tävlingen gick den 22 januari, som vanligt ute vid Lidingön.

Starten skedde i grupper på fyra man, som släpptes iväg med en minuts mellanrum. Något försenad kom den första iväg. Vahlgren skulle starta i den tredje, men efter vanligheten kom han för sent, dock bara två minuter. Nästa favorit var Vinnberg, som med 31 på bröstet skickades iväg ensam, då kamraterna skolkat. Persson kom snart efter som 55, och sedan följde långa rader.

Efter 200 meter voro löparna nere i vattnet för första gången. Man skyndade på ilsket i förhoppning att det skulle vara den sista, ett hopp som visade sig synnerligt bedrägligt — det blev flera kilometer.

Vinnberg plöjde genom vattnet med force och forcerade även skogsbackarna, med påföljd att Vahlgren, som var sjuk i luftrörskatarr, snart kom på efterkälken och inom kort var östersundaren den ledande.

Första varvet kilade Vinnberg på energiskt och snabbt trots ensamheten. Banan var lätt, kuperad och trevlig, vilket allt gjorde att pokalför-

Two nya och ett gammalt vandringspris vandrade till vår ståtliga monter i klubblokalen, innan vintern hann ta slut. Det blev således i alla fall litet revansch för budkavlen och lagnederlaget i D. M. — Först kom den nya Framåt-pokalen (Sandström — Olle Tandberg — Hansson), en tid efteråt den nya Djursholmsstafetten (Schumann—Hansson—Gunnar Tandberg—Joel Eng) och till slut återinställdes på översta glashyllan, tronande i mitten den för andra gången erövrade Lidingöpokalen (Gideon Eng —Isaksson—Joel Eng—Schumann).

Gack upp i klubblokalen ni ungdomar, som en gång skola ta vid, när de äldre måste lägga upp, ta en titt på de ståtliga pokalerna och lova oss andra att i vår monter skola de pokalerna alltid stanna.

svararen efter en timme och 12 minuter var åter vid målet.

Av huvudkonkurrenterna hade Persson 1.13, Bellander 1.19, Sandin 1.22, Westlin 1.19, Rune Svennbeck 1.17,30, Wærnberg 1.16. Gustaf Andersson 1.22, Sandström 1.15 och Sterner 1.18,30. Joel Eng hade givit upp under första varvet, sedan han förgäves försökt hänga med den samtidigt startande Sterner eller Sandström, som kom minuten efter.

Andra varvet blev provande i hög grad. Vinnberg jagade på i god fart och segern syntes säker, då han vid sista sjön totalt föll igenom av ansträngning och även hunger. Gliden blevo korta och stumma, och hela försprånget, som nog inte var mer än en dryg minut, åts upp. Det var käcka Axel Persson som nu var den kraftfullaste, han tog in minuten och lade ytterligare två därtill under de sista kilometernas forcerade hetsjakt mot segern.

Som Rune och Freding ännu ej funnit sig trots högre nummer och Sandin och Vestlin ej orkat fram i tid var Stockholms seger nu klar, då man litade fullt på Sandström, även om man anade att segern ej skulle bli hans.

Under väntan på den lille djurgårdaren hann man vederbörligen avhurra gamle oförbränneliga Olle Tandberg, som skulle haft en plats i laget, Hägg, Grällson och Götas unge Nordqvist. Sedan kom Albin, trött och urlakad av sjukdomen, men med en klar seger åt Stockholm och Djurgården i de två lagtävlingarna.

Djurgården vann lagpriset, det första. Sandström, Olle Tandberg och O. B. Hansson voro männen, samtliga hunna en bit in i oldboysåldern. En jämförelse mellan Hellas, som blev två, och Djurgården gör sig osökt, den ena med juniorer och den andra med gamlingar att sätta sin lit till.

Och jag måste citera Svens slutord, som är en varning, så välplacerad som få:

"Djurgården har emellertid som väl är börjat lägga an på juniorer och det är hög tid. Av klubbens bättre skidlöpare äro nu blott Eng och bröderna Vetterlind att räkna bland ej oldboys."

DJURSHOLMSSTAFETTEN.

Djursholms-Kamraterna höllo den 19 februari den nu traditionell vordna stafettlöpningen på tio mil för fyramannalag om ett nytt vandringspris. Djurgården tog det förra för alltid i fjol.

Man måste giva arrangörerna en eloge för deras sätt att sköta tävlingen utan minsta spår av anmärkning. På grund av de senaste dagarnas snöfall måste banan spåras och prickas på nytt på söndagsmorgonen, vilket inte var något lätt arbete, då starten gick så tidigt som klockan 8. När visarna tillsammans utvisade det fastställda klockslaget, var emellertid allt klart — bra gjort, då en sträcka på 25 kilometer inte göres i ordning i brådrasket.

Banan var i stort sett den traditionella, gående från planen nedanför slottet över Värtans långa is — ungefär 4 km. — till Frössvik och sedan i en lång båge genom den skogiga terrängen över Näsby tillbaka till utgångspunkten. Av stockholmstraktens banor är ingen så omväxlande som denna, med huvudsakligen skog, om man undantager den långa issträckan. Svår är den inte, men kuperad och omväxlande med både många och branta backar, som sätta skidsäkerheten på prov utan att dock egentligen skidorna riskeras. En vackrare och trevligare bana får man leta efter.

Tyvärr, måste man säga, hade Djursholms egna aktiva ingen god dag i seniorernas tävling. Man hade av hjärtat unnat föreningen vida bättre efter det synnerligen stora och energiska arbetet i arrangörsväg, som på sista tiden presterats. Nordiska Spelens skidtävlingar voro bara de ett

jättearbete, och man kan inte undra på att det f. n. råder en viss "stakningsleda" ute i den vackra staden.

Dagen var i huvudsak *Djurgårdens*, vars säkra men gamla garde triumferade tämligen överlägset, samt i mindre mån Framåts, Hellas', Götas och Lidingöns. Framåt vann ju, som Idrottsbladet förutspått, den spännande tävlingen om andra pris, och Lidingön visade ännu en gång att deras ungdomar äro att räkna med på allvar. Om något år äro de med all säkerhet hyperfarliga.

Tilläggas kan och bör, att föret på morgonen och större delen av dagen var synnerligen krävande med termometern hållande sig omkring nollpunkten. Vallningen kom därför att spela en avgörande roll, och det var många som svuro, högst få som hade träffat rätta valet. Antingen isade det under eller också var det bakhalt så det förslog. Nollgradig temperatur och nysnö underlättar ju inte heller precis den även i vanliga fall synnerligen svåra och delikata vallningsproceduren. Nu fingo endast sista männen åka i gott före, vilket även syns av de uppnådda tiderna.

Hur Djurgården vann.

Nitton lag ställde upp till start. Precis på slaget 8 släpptes de ivriga mannarna iväg med två flottister i teten. De lugnade sig emellertid snart och efter cirka 200 meter hade *Schumann* tagit ledningen, som han sedan inte släppte.

Efter den starke djurgårdaren placerade sig hans reserv *Gideon Eng*, som dock rätt snart kom på efterkälken, sedan isbildningen under skidorna blivit för besvärande och tvingat till skrapning. Sven Nilsson i Göta samt de unga djurholmarna Königs-son och Söderberg höllo sig i stället närmast med Hellas' unga Åkerlind en bit efter, avvaktande sitt tillfälle. Adertonåringen var egentligen bara reserv, men Larsson kom genast ur räkningen på grund av isbildningar.

Sedan halva banan med dess trevliga men krävande terräng passerats måste djurholmarna släppa, samtidigt som Harald Nilsson i Framåt en bit efter fick säga farväl till reserven Linus Olsson. Schumann hade nu skaffat sig ett litet försprång före Nilsson, som låg ett gott stycke före Åkerlind. Mot slutet forcerade den sistnämnde och tog in en del på teten, gående om Nilsson, som självfallet var trött. Schumann kunde han dock inte nå.

Till målet kom djurgårdaren sålunda först, dock inte så överlägset som man tänkt sig. Åkerlind stakade in med endast en stav, sedan han tappat den andra i det sista stora diket och inte givit sig tid att vända åter för att hämta den. Nilsson var honom dock rätt tätt i hälarerna medan de övriga släppt en hel del. Placeringen framgår av nedanstående ankomsttider:

Djurgården 10.03,55, Hellas 10.04,50, Göta 10.05,17, Framåt 10.09,27, Djursholm 10.10,10, Lidingön 10.11, 53, Fredrikshov 10.12,15, Hammarby 10.14,19, Djursholm II 10.15,24, Fälttelegrafan 10.17,37.

O. B. Hansson fick sålunda giva sig iväg som första man ut på andra sträckan, dock utan alltför stort försprång. I medvetande om de väntande strapatserna tog han det dock tämligen lugnt och lät reserven *Bollner* fräsa på som han behagade, med den påföljd att han snart lämnades efter — ett föremål för den avancerande *Vicklunds* ansträngningar.

Vicklund, som är en erfaren åkare, förstod liksom *Hansson* att det inte var värt att gå för hårt i början, med påföljd att djurgårdarna fingo leda ostört. D. v. s. *Bollner* lämnades snart efter igen, sedan han tröttnat på sin ledareuppgift. Götapojken skulle kanske ha kunnat gå om eller i varje fall ikapp djurgårdaren betydligt tidigare än han nu gjorde, men var inte säker på sina egna krafter och väntade till dess man nalkades Värtans is. Att gå ifrån *O. B.* mäktade han dock ej, men ledde med en meter tills mållinjen passerades. *Djurgårdaren* var betydligt ansträngd.

Medan denna strid utkämpades i teten, togs hårda tag även bland de efterföljande. Franzén och Vallin, som förde Hellas' färger, hade nästan genast släppt kontakten med *Hansson* och tilläto även snart *Vicklund* att passera. En stund innan den första milen fullbordats, körde så Vallin av ena skidan, men fick låna Franzéns, trots att den senare var ordinarie, och fortsatte så ensam. Han kunde dock inte hålla farten, ovan vid terrängen som han är — nys hitflyttad lulebo — utan fick släppa fram både Framåts ursinnigt åkande *Karlsson* och *Lidingöns* yngre, kraftiga *Lönnqvist*. "Glas-Kalle", som brukar vara särdeles ojämn, tycks på sista tiden ha kommit i fin form, och nu åkte han in meter på meter på förtruppen. Ansträngningen hade emellertid varit för stor och vid Värtans strand överfölls han av svårt håll, som tvingade honom att sakta farten en hel del.

Ankomsttiderna voro: Göta 12.03,33,

Djurgården 12.03,35, Framåt 12.07,23, Lidingön 12.11,38, Hellas 12.13,41, Djursholm 12.19,12, Hammarby 12.25,30, Fredrikshov 12.30,11, Hellas II 12.34,10, Djursholm II 12.34,40.

Tredje sträckan blev *Gunnar Tandbergs*. Genast i starten kastade han sig förbi Götas *Stråberg* och hastade sedan på i sin effektiva och kraftödade stil, som är som skapt för ett före som det för handen varande. Av de efterföljande konkurrenterna såg han endast allt mindre skymtar då han vände sig om på Värtan, sedan hade han ingen kännning av dem. Försprånget ökades undan för undan, men så är väl *Gunnar* nästan den av huvudstadens åkare som förlorar minst på svår terräng och dåligt före.

Stråberg fick småningom sällskap med *Oskar Johansson* i Framåt, vilken senare dock ej kunde följa med i längden. Götapojken höll dock ej överdriven fart, men detta till trots höll föret på att taga kål på honom och det var endast med yttersta nöd han kunde hålla andra platsen före den forcerande *Rödén* från Hellas, som gjort en av dagens bästa åkningar. På sina långa, välvallade hickoryskidor tog han in minut efter minut på samtliga framförvarande andraplatsaspiranter, förande fram Hellas' ett tag till undergång dömda lag till hoppfull placering.

Bland de efterföljande lagens åkare gjorde *Grällsson* och *Holm* utmärkta prestationer, förande fram *Fredrikshovs* resp. *Hammarbys* lag till sjätte och sjunde platserna, medan *Djursholm* föll tillbaka till åttonde. *Sterner* hade ohyggligt bakhala skidor och sträckte sig dessutom i ena ljumsken redan efter ett par hundra meters åkning, med påföljd att *Keventer* fick taga ansvaret. Som han även var tyngd och trött av arrangörsansvar tappade han en del.

Ankomsttiderna voro: *Djurgården* 2.01,16, Göta 2.14,16, Hellas 2.14,34, Framåt 2.16,45, Lidingön 2.21,40, Hammarby 2.32,23, Fredrikshov 2.33,38, Djursholm 2.33,59, Djursholm II 2.45,54, Hellas II 2.57,20.

Saken var nu klar vad segern beträffar, men i övrigt var den så oviss som möjligt. Att *Eng* inte skulle hotas, låg ju i sakens natur, däremot var unga *Nordqvists* position som tvåa så osäker som möjligt. Det visade sig också att den övertränade och utkörda götapojken inte kunde hålla farten loppet ut.

Medan *Eng* hastade fram i ensamt majestät, sedan reserven och simmarer *Flinck* från början lämnats

efter, utspann sig en hård strid om platsen närmast. Nordqvist ledde med ungefär 75 meter före Hellas' Lindström och dryga 2 min. före Framåts Bellander. Mellan dessa tre blev det en kappkörning av hårdaste slag.

Medan Nordqvist höll Lindström på avstånd, närmade sig Bellander undan för undan. När han kom upp teten, hade dock hellenen redan gått om ledaren, som hängde med en stund. Inför Bellanders fart måste han dock resignera liksom Lindström en stund senare på slätterna fick göra. I terrängen hängde han dock med bra.

Ut på Värtans is kommo löparna i god ordning, Eng, Flinck, Bellander, Lindström, Nordqvist och Lönnqvist. Samtliga höllo sina placeringar till målet, undantagandes tröttkörde Nordqvist, som fick lov att släppa fram starka lidingöpojken och på sista slutet hann även Hellas' reserv Edvin Svensson upp honom. Hade Edvin varit den ordinarie i laget — Lindström var ju före — hade även han passerat götapojken, nu nöjde han sig med att ligga efter i spåret.

Vahlgren tog givetvis upp minuter som Djursholm låg efter Fredrikshov och Hammarby mot resp. Schuster och Thorén. Den gamle maratonlöparen presterade en god löpning, men man hade väntat sig än mer av honom. Djursholms tvåa närmade sig starkt Thorén, dock utan att fullt kunna nå fram.

Slutresultatet blev:

1) *Djurgården* 7.43,30, 2) Framåt 8.01,36, 3) Hellas lag I 8.06,28, 4) I. F. K. Lidingön 8.12,18, 5) Göta 8.14,21; 6) Djursholm lag I 8.19,35, 7) Fredrikshov 8.30,58, 8) Hammarby 8.39,52, 9) Djursholm lag II 8.44,37, 10) Hellas lag II 8.56,25, 11) Fälttelegrafkåren lag II 9.14,15, 12) Hellas lag III 9.18,02, 13) Fälttelegrafkårens lag I 9.36,08 och 14) Flottans I. F. 10.40,39.

De individuella resultaten på de olika sträckorna blevo. Första sträckan: 1) E. Schumann, 2.03,55, 2) Åkerlind, Hellas, 2.04,50, 3) S. Nilsson, Göta, 2.05,17, 4) G. Eng, 2.08,09, 5) L. Olsson, Framåt, 2.09,27, 6) G. Königsson, Djursholm, 2.10,10, 7) H. Larsson, Hellas, 2.10,11, 8) I. Karlsson, Lidingön, 2.11,53, 9) Kallin, Fredrikshov, 2.12,15, 10) Söderberg, Djursholm, 2.13,32.

Andra sträckan: 1) A. Karlsson, Framåt, 1.57,46, 2) Wiklund, Göta, 1.58,16, 3) O. B. Hansson, 1.59,40, 4) G. Lönnkvist, Lidingön, 1.59,45, 5) Östberg, Hammarby, 2.04,35, 6) Bollner, 2.06,14, 7) Vallin, Hellas, 2.08,51, 8) Ohlin, Djursholm, 2.09,02, 9) O. Eriksson, Hellas, 2.12,07, 10) Berling, Djursholm, 2.14,58.

Tredje sträckan: 1) G. Tandberg, 1.57,41, 2) G. Rödén, Hellas, 2.00,53, 3) Grällsson, Fredrikshov, 2.03,27, 4) N. Holm, Hammarby, 2.06,33, 5) O. Johansson, Framåt, 2.09,22, 6) B. Andersson, Liding-

ön, 2.10,02, 7) Stråberg, Göta, 2.10,43, 8) Berggren, Djursholm, 2.11,14, 9) Keventer, d:o, 2.12,53, 10) Sterner, d:o 2.14,47.

Fjärde sträckan: 1) J. Eng, 1.42,24, 2) Bellander, Framåt, 1.44,51, 3) Wahlgren, Djursholm, 1.47,30, 4) J. Lönnkvist, Lidingön, 1.50,38, 5) Lindström, Hellas, 1.51,54, 6) Schuster, Fredrikshov, 1.57,20, 7) Scholander, Djursholm, 1.58,43, 8) Roosvall, Hellas, 1.59,05, 9) Svensson, d:o, 1.59,18, 10) Nordqvist, Göta, 2.00,05.

Samtidigt hölls en tävlan för juniorer på hälften så lång bana. *Djurgården* demonstrerade för första gången sitt unga, lovande lag, som nu ledde på första sträckan, varefter Djursholm småningom passerade. Genom en käck löpning av den särdeles käcke minste pojken Vesterberg passerade även klubbens andra lag på tredje sträckan, varefter ställningen hölls på den sista trots *Richerts* förtyvlade ansträngningar.

Resultat:

1) Djursholmskamraterna, lag I, 4.16,18, 2) Djursholmskamraterna, lag II, 4.28,58, 3) *Djurgården* 4.29,51, 4) I. F. K., Lidingön, 4.52,28, 5) I. K. Göta, 5.13,19, 6) Järva, 5.19,54.

De individuella resultaten på de olika sträckorna blevo. Första sträckan: 1) *Ahrfelt*, 1.04,46, 2) S. Thofelt, Djursholm, 1.06,46.

Andra sträckan: 1) S. Westerberg, Djursholm, 1.04,50, 2) T. Kämpe, Djursholm, 1.06,08.

Tredje sträckan: 1) I. Schäffer, Djursholm, 1.02,00, 2) K. Westerberg, d:o, 1.03,20.

Fjärde sträckan: 1) L. E. Moberg, Djursholm, 1.01,24, 2) *Richert*, 1.03,04.

LIDINGÖPOKALEN

blev sista segern för året. Uppriktigt sagt så trodde jag aldrig, att *Djurgården* skulle vinna den igen. Pojkarna gingo emellertid till sitt värv med djurgårdiska skidlöparens speciella segervilja.

Särskilt roligt var det dels att *Gideon Eng* placerade sig så bra och dels *Isaksson* även i år gick in för den tävlingen. De blevo bästa djurgårdare t. o. m. Vadan alltså *Gideon* klädde *Joel*. Varmed emellertid inte är sagt, att vi sett Joel för sista gången; historien förmåler nämligen att Joel skulle lägga upp den dag brodern slog honom.

Tremilstävlingen tilldrog sig ett alldeles speciellt intresse genom Holmenkollåkarna Stoltz och Ragnar Gustafssons deltagande och man var inte litet nyfiken att se vad de bägge norrländska storfräsarna skulle förmå i äkta "Stockholmsföre". I Lingvalls frånvaro höll man dock rätt allmänt på att tävlingen skulle gestalta sig till en värdig tvekamp dem emellan och

inte den mest optimistiske ville våga några större slantar på Stockholmsåkarna.

Man blev därför en smula förvånad över att finna *Joel Eng* och Ragnar Gustafsson i sällskap efter första varvet, trots att den förstnämnde gått ut inte mindre än 2 minuter efter den berömda norrlänningen. Detta var emellertid endast början på överraskningarna. Så småningom gick nämligen den ene Stockholmsåkaren efter den andre runt på bättre tid än Eng, under det att norrlänningarna höllo sig på sämre tider med undantag av Stoltz, som emellertid inte kom högre än femma på första varvet. Det artade sig sannerligen till sensationer, inte minst därför att de relativt unga och oerfarna Lidingöpojken Lönnqvist lågo högst upp på listan. Hela det idrottsintresserade Lidingön var i extas över "landsmännens" storartade åkningar och optimismen kände snart sagt inga gränser. Man siade redan om dubbelseger för Lidingön och bröderna Lönnquists namn levde på var mans läppar under den otåliga väntan på deras återkomst från andra varvet.

Varvtider: 1) Gösta Lönnquist 1.17,47, 2) John Lönnquist 1.18,57; 3) *Gideon Eng* 1.20,30; 4) G. Wahlgren 1.20,30; 5) A. Stoltz 1.20,51; 6) *Joel Eng* 1.27,10; 7) O. Johansson 1.27,17; 8) A. Isaksson 1.27,45; 9) A. Sandberg, Avesta, 1.28,24; 10) Ragnar Gustafsson 1.29,10.

Vid målet var spänningen således stor i väntan på löparnas återkomst från andra varvet. Spänningen upplöstes emellertid i någon mån, när Gustafsson så småningom uppenbarade sig efter en överdådig åkning på sista 15 km. Det visade sig nämligen att han gått dessa inte mindre än 8 minuter bättre än första. *Joel Eng*, som åkt första varvet så gott hade också måst släppa Ludvikapojken åt sitt öde, när denne lagt på stora växeln i backarna och det dröjde således en god stund innan man fick syn på *djurgårdaren* ute på isen. Hoppet om Lönnquistseger spirade emellertid bland de församlade och när den kraftige Gösta äntligen blev synlig blev det ett jubel som inte lämnade något övrigt att önska ifråga om intensitet. Klockorna visade nämligen vinst för unga Gösta och Lidingöns ära var räddad. Lidingön hade haft en stor segerdag — väl den största i dess idrottshistoria.

Våra tremilares placering blev:

6) *Gideon Eng* 2.55,10, 7) Axel Isaksson 3.00,54, 10) *Joel Eng*

SLUTHOPPET GICK I FISKARTORPET

Främjande fick praktiskt taget avsluta säsongen. Deras backtävlingar den 26 febr. avgjordes medan snön började rinna bort, en händelse som väntats skulle inträffa först bortåt mitten av mars.

Var det angenämt för de flesta att leva i går, så var det måttligt roligt att vara Föreningen för Skidlöpnings främjande i Sverige en sådan dag, som inte varslade vidare gott för lördagsmötets vinterklingande paroll: hela svenska folket ett skidlöpande folk. Under hela gårdagen noterades ett par skidor förutom de som användes i backen. Under sådana förhållanden är det inte roligt att arrangera skidtävlingar. Men Främjande är gammal och van!

Dagens tävlingar i backen voro som vanligt präktigt och väl arrangerade och ledda. Föret var ju exempellöst dåligt men snö fanns det gott om, men det gjorde också i blidvädret att löparna vid nedslagen hade lätt att fastna, när det ordentligt slog igenom. Och fallen blevo därför också talrika och många gånger otäcka. Nisse Lind satsade i väg sin tunga kropp, "tuppade" och slog ner i den fallgrop, som Lundgren hoppet förut gjort och gick också över ända i svårt fall, som bröt skidan som ett vassrör, och satte denne kärke löpare ur spel. Detsamma gällde Lindström i samma klass samt Andersson och Eklund i klass 2. Den förre i synnerhet föll otäckt illa. Det femte paret skidor bröt en av småpojkarne från Järåla.

Det har varit en härlig tid för våra hoppare. Två års totala brist på hopp-möjligheter följdes av denna ljuvliga vinters överflöd. Men så ha pojkarna haft roligt också.

Denna sista tävling tillförde två hopp-entusiaster ett par synnerligen "välplacerade" första pris. Nisse Sund har varit med jämt — och nästan jämt trots att han besitter en mycket stor skicklighet, fått stryk. Ibland mycket, ibland litet. Denna gången tog han i alla fall revansch och klädde en hel del gott folk, inklusive både detta års och föregående års svenska mästare.

Och så Bertil Karlsson. Vårt kanske allra största hopp. Han vann sin klass ordentligt, en uppmuntran som den kärke pojken är alldeles särskilt värd.

Därmed är det sluthoppat för i år och tack ska' ni ha allesammans för alla trevliga tävlingar. Djurgården är stolt över sin flotta trupp.

I oldboysklassen, av vars 9 anmälda endast 4 startade hemförde C. Winsnes segern med två stående hopp om 30 och 25 meter. Konkurrenterna Enbom och Wilhelmson föllo båda i andra hoppet.

I klass I gjorde Menotti Jakobsson två vackra hopp. Hopplängder 32 och 29. Särskilt första hoppet var mönstergillt med vacker och ren skidföring och säkert nedslag och god hållning. Även Sunds hopp voro vackra och stilrena och längderna bättre, 33 och 30. Jonsson och Lundgren, Flottan, hade båda en dålig dag. Den förstnämnde hoppade fult med skidorna hängande lite hur som

helst, medan den senare föll i båda löpningarna. Hans hopp hörde eljest till dagens vackraste. Så är slutligen om denna klass att säga att svenske mästaren ej fullt lyckades behärska situationen. Hans första hopp — 32 m. — var överlägset, vårdat och omsorgsfullt. I sitt andra hopp, med vilket han ämnat säkra segern, var han dock mindre lycklig. Han vinglade svårt efter nedslaget och förlorade där säkert poäng till Sunds fördel.

I klass II gjorde Hagström, Baltic, ett vackert första hopp men föll i det andra. Synd. B. Karlsson hoppade vackert och bra. Hans stil och hopplängder — 31 och 26 — gjorde att man inte behövde tvivla på var segern skulle komma att hamna. Med 2 hopp på 25 meter lyckades klubbkamraten H. Olsson belägga andra platsen tack vare Hagströms m. fl. kullerbytter.

I tredje klassen, som var öppen för ynglingar mellan 15 och 18 år samt för alla "överåriga", som tidigare blivit utan erkännande i form av pris för sina prestationer hoppade djurgårdarna med värkänsla och övertygelse. Men så belade också föreningen de 7 första platserna av prislistans nio bland fem konkurrerande föreningar i klassen. Det finns tydligen inte bara oldboys och seniorer i den föreningen. Framtiden tycks även vara sauerad, om man får ställa horoskopet efter dagens löpningar.

Om löpningarna i klassen kan man säga att samtliga med namnet Nilsson skötte sig bra. I. Nilsson visade prov på god och vacker backåkning. Vilket också kan sägas om G. Ljungström och i ännu högre grad om E. Karlsson och A. Gauffin. Bland dessa komma väl en gång våra blivande mästare att sökas.

Oldboysklass: 1) C. Winsnes, 187 p., 2) J. Enbom, 116,25 p., 3) G. Wilhelmsson, 109,25 p.

Klass I: 1) N. Sund, 222,5 p., 2) A. H. Nilsson, 222 p., 3) M. Jacobsson, 218,5 p., 4) K. Andersson, 207,5 p., 5) H. Svedberg, 200 p., 6) O. Jonsson, 199,25 p., 8) A. Lindström, 106,5 p.

Klass II: 1) B. Karlsson, 208,25 p., 2) A. Olsson, 188,5 p., 9) O. Fernström, 107,75 p., 11) J. Fribom, 93,75 p.

Klass III: 1) I. Nilsson, 214,5 p., 2) G. Ljungström, 214,5 p., 3) Ev. Nilsson, 208 p., 4) E. Karlsson, 206,75 p., 5) A. Gauffin, 204,5 p., 7) E. Nilsson, 202,25 p., 10) E. Landström, 196 p., 11) R. Berglund, 194,5 p., 12) G. Karlsson, 194,25 p., 13) L. Berglund, 192,75 p.

3.03.44, 13) Esse Schumann 3.15.49, 15) C. Bollner 3.17.32.

Lagpriset vanns synnerligen överlägset, trots allt. Djurgårdens tid blev 12.15.37, medan närmaste lag, Djursholm, hade 13.07.22 och Framåt 13.11.36.

Ur tabellerna plocka vi även, betr. detaljerna hänvisande till sid. 17, följande djurgårdsnamn:

Juniorer 15—17 år:

7. Kalle Lind, 1.04.14.
25. Holger Burén, 1.10.46.
28. Tage Svanberg, 1.11.13.
39. Sten Ekdahl, 1.15.07.
43. H. F. Frostell, 1.17.03.
50. Erik Barthel, 1.19.10.
68. Ragn. Eriksson, 1.31.05.
72. Erik Frostell, 1.39.28.

Juniorer 18—20 år:

4. Gösta Flinck, 1.53.57.
15. Bertil Sörländer, 2.04.54.
18. Bernh. Hellner, 2.11.25.
19. Gunnar Söderberg, 2.12.36.
22. Gösta Norman, 2.12.57.
25. Bertil Karlsson, 2.16.44.

Damer:

2. Karin Bollner, 1.01.20.
4. Ingeb. Hedjersson, 1.03.12.
5. Signe Hultman, 1.03.17.
9. Ella Jansson, 1.15.17.

Oldboys A:

2. Olle Tandberg, 2.19.00.
4. S. S. Karlsson, 2.20.30.

Oldboys B:

1. Bengt Tandberg, 2.33.30.
3. P. Rinman, 2.42.30.

HÄRS OCH TVÄRS

I PROTOKOLLEN

Till allmän överraskning kunde årets första skidtävling hållas redan på nyårsdagen. Sektionsstyrelsen tog den chans, Bore gav, fick i hast in en notis i tidningarna, fick i samma veva ut Birre Nylund på banstakning och kunde, rent av väl förberedd ta emot en ovanligt stor trupp löpare i den rätt tidiga timmen.

Naturligtvis ingen kritik om den tävlingen. Den kom för tidigt för att pojkar skulle vara i form. Gav emellertid lovande resultat, som synes av protokollen:

Seniorer I. (26 km.)

1. Hansson 1.48,55, 2. Sandström 1.53,00, 3. Åke Wetterlind 1.53,06, 4. Einar Eklund, 5. Gösta Berg, 6. Joel Eng.

Seniorer II. (26 km.)

1. Alf Wetterlind 2.01,30, 2. H. Eriksson 2.17,05, 3. G. H. Kjellstrand, 4. Erik Andersson.

Seniorer III. (26 km.)

1. Harry Eklund 2.24,38.

Old Boys (15 km.)

1. S. S. Karlsson 1.04,05, 2. Bergvall 1.11,45, 3. Sundholm 1.13,20, 4. Höglund, 5. Zorn.

Juniörer 18—20 år (15 km.)

1. Norberg 1.03,55, 2. Österlund 1.04,20, 3. Norman 1.07,40.

Juniörer 16—17 år (7 km.)

1. Barthel 43,40, 2. Ekdahl 44,20, 3. H. F. Frostell 45,00, 4. Hamner 1.02,15.

Juniörer under 16 år. (7 km.)

1. Gerh. Karlsson 45,00, 2. E. Frostell 56,40.

*

Det var bäst att gå på, ansåg sektionsstyrelsen och den 6 januari kom nästa tävling. Den var strax litet förnämligare, omfattade alla möjliga klasser samt tävling om vår förnäma dyrgrip för Sickla — Saltsjöbaden, Hovjuvelerare Anderssons trevliga hunke.

Skilnaden i konditionen hos löparna denna andra tävling, futtiga fem dagar efter den första var högst märklig. "Stora loppet", visserligen bara en c:a 12—14 km. gav så utmärkt resultat, att man blev helt överraskad. Särskilt I och II klasserna samt de yngre grabbarna gnodde iväg i det lätta föret med en fart som var absolut enastående.

Albin vann, rätt överlägset, men därefter voro tiderna ovanligt jämna. Lill-Einar tog ut sig storslaget, medan Eng inte kunde fråsa på för sin trasiga högertumme; trea i tid dock. O. B:s, Schumanns, Jonne Jonssons ilsket energisk, och Gunnar Tandbergs löpningar hörde också till de ståtliga. Prislistan för Sickla-Saltsjöbaden blev:

Klass I.

1. Sandström 45.16,5, 2. Olsson 47.47,5, 3. Joel Eng 48.59, 4. Schumann 51.34, 5. Isaksson 52.20, 6. Gideon Eng 52.22, 7. Bollner, 8. O. Jonsson, 9. Berg, 10. Jakobs-son.

Det är inte bara i de "stora" protokollen vi ha mött djurgårdares namn. Vi ha mött dem överallt.

Jag har plockat ihop resultaten i den här spalten och ur den kan man då sannerligen få klart för sig att det skidats oerhört inom Djurgården i år.

Evenemangen och deras män ha fått sitt; här skulle jag vilja tacka smätävlingarna och deras hjältar. Just hjältar, ty var och en har i sin stad gått till tävlingarna med oräddhet, fläkt och friskhet och utträttat sina storverk mot sina jämnbördingar på ett sätt, som uppväckt allas beundran.

Här skola alla dessa ha sitt tack, ingen nämnd och ingen glömd, sitt tack för en förnämlig insats i vår stolta skidhistoria.

Klass II.

1. J. Jonsson 51,55, 2. A. Wetterlind 53,46,5, 3. Holmberg 54,40, 4. H. Ericsson, 5. Erik Andersson, 6. Pauli, 7. Haag, 8. Falk, 9. Svedberg, 10. Sund.

Klass III.

1. A. Andersson 1.00,01, 2. Sjöberg, 3. Gundberg, 4. Harry Eriksson, 5. Lundqvist.

Klass 32—40 år.

1. Hansson 50.45,5, 2. G. Tandberg 51.04,5, 3. O. Tandberg 52.13, 4. S. S. Karlsson, 5. Höglund, 6. Bergvall, 7. Zorn, 8. Björk.

Klass över 40 år.

1. E. Tandberg 59,40, 2. B. Tandberg, 3. Dahlberg, 4. Pallin.

På den sträckan släpptes också in 18—20-åringar. Det blev åka utav även där. Ett nytt namn dök upp i täten, representerande ett gott skidlöparämne. Söderberg visade sig vara en synnerligen flott löpare och gick i mycket övertygande stil. Österlund överraskade betydligt, då han förra året inte gjort allt för märkliga saker. Sörlander slog Bertil Carlsson — likaledes bra mycket en händelse av sensation.

Den klassens lista såg sålunda ut:
1. Söderberg 56,13, 2. Österlund 57,24, 3. Sörlander 1.00,27,5, 4. Bertil Carlsson 1.00,58,5, 5. G. Nilsson, 6. Norman, 7. Svennberg, 8. Ekberg, 9. Hellner.

Damerna och de yngsta pojkar skickades i sympatisk blandning iväg från Duvnäs, med samma mål som de äldre.

Damerna voro inte många denna första gång, men få och duktiga, kläddes en del utav pojkar och gingo i trevlig och spänstig stil.

Fördelade prisen emellan sig på följande sätt:

1. (I) K. Bollner 48.45,5, 2. (II) E. Hedjersson 51.22,5, 3. (II) I. Hedjersson 52.31,5.

Pojkhoppen var trevlig. Allesammans klarade den första stigande backen med en

säkerhet, som gjorde funktionärerna flata, och drevo sedan iväg med en hisklig fart. Tyvärr förrerade sig några av de bästa på några underliga vägar; Richert, en av våra allra bästa, gjorde av med en 16—18 minuter på det sättet.

Thiel var en ny bekantskap, säker, snabb och stark. Lilla Gerhard hade sitt bästa humör med och Kalle Lind visade sig ha tillvuxit kolossalt i kraft; det är allm. idrottens förtjänst, Kalle, fortsatt med det. En överraskning var Ljungströms goda lopp; hans styrka är ju backlöpningsmen, men nu visade han sig fin även i terräng. Ivan Nilsson, Barthel och Tage Svanberg trevliga och goda, Pallins bindning gick åt pipan; den pojken blir bra. Resten bara bussiga grabbar.

Prislistan fick efter heta strider följande utseende:

16—17-åringarna.

1. Thiel 40,30, 2. Lind 41,51, 3. Ljungström 42,57, 4. Barthel 43,50, 5. Svanberg 43,57, 6. Lund, 7. Haag, 8. E. Nilsson, 9. Tillberg, 10. Eriksson, 11. Isaksson, 12. Hamner, 13. Richert.

14—15-åringarna.

1. Gerh. Karlsson 41,44, 2. I. Nilsson 43,13, 3. Hansson, 4. Pallin.

Och så var den härliga dagen slut.

*

Det står här nedan även komb. löpning, klass III; den tävlingens längdlöpningmoment gick den 6 och omfattade Duvnäs—Saltsjöbadsloppet för klasserna under 18 år.

Medan budkavlarna fräste på efter karta och kompass och orienterarna gjorde sitt, passade Djurgårdens övriga lediga skidunglingar på att klubbhoppa i backen ett tag. Det blev (den 8 jan. 1920) den första baktävlingen i Stockholm på tre år.

Liksom den första längdtävlingen undandraget sig denna första baktävling all kritik; så mycket må då vara sagt, att om pojkar helt naturligt klickade i stil och teknik, så brusto de dock icke i djärvhets och flykt.

Tävlingen gick i Fiskartorpet och Hambarby inför en hel del gott folk. Och gav till resultat:

Klass I: 1. N. Lind 17,9 poäng, 2. A. H. Nilsson 17,5 p., 3. A. Langseth 16,8 p., 4. J. Jonson 16,7 p., 5. J. Enbom 16,6 p.

Klass II: 1. O. Fernström 15,3 p., 2. G. Nilsson 15,2 p., 3. S. Kährström 10 p.

Klass III: 1. G. Ljungström 15,25 p., 2. Gerh. Carlsson 14 p., 3. L. Berglund 14 p., 4. A. Gauffin 13,6 p., 5. H. Berglund 25,25 p., 6. I. Nilsson, 7. Erik Nilsson, 8. Evert Nilsson.

Kombinerad tävling, klass III: 1. G. Ljungström 34,75 p., 2. G. Carlsson 34 p., 3. I. Nilsson 30,62 p., 4. Eric Nilsson 25,25 p.

*

Stockholms Idrottsförbund nöjde sig den 8 jan. ej med att endast arrangera budkavlelopp, även för stadens övriga löpare hade man sört genom en krävande orienteringsloppning.

Medan de verkliga storrännarna höllo till norrut, försiggick orienteringen söder om staden. Startplats var Flemmingsberg,

väster om Huddinge med seniorernas och yngre oldboys tremilsbana över Hörningsnäs—Handen—Tenntorp—Enskede, vid vilken senare plats målet var förlagt. Juniorernas och de äldsta gubbarnas bana var väl krävande, eller inte mindre än 25 km. sträckande sig över Hörningsnäs—Erstaviks skolhus—Enskede.

Isaksson hade hela loppet bästa tiden i huvudklassen, men förlorade en del mot slutet i terrängen mellan Tenntorp och Enskede, som tycks ha varit den värsta stötestenen för många; *Bollner* hamnade sålunda vid Hammarby skidbacke och sackade efter god placering ned till nionde plats. Dock borde väl Tenntorpsterrängen vara känd för de flesta, stående kontrollstation som den lilla gården numera är för alla löpningar söder om staden.

I den yngre oldboysklassen vann Enskedes lilla men oerhörd starka — atletikträning — *Apelstam* en fullkomligt överlägsen seger med närmare en timmes försprång. *S. S. Karlsson* borde ha kunnat gå bättre men tog för långa "genvägar".

Juniorklassen vann *Åkerlind* från Helas. *Bertil Carlsson* debuterade som orienteringslöpare med framgång. *Österlund* infriade våra förhoppningar och blev fyra; med en kraftansträngning kunde han ha varit trea.

"Gubbklassen" blev som alltid en framgång för bröderna *Tandberg*, av vilka *Bengt* — också som vanligt — vann. Båda äro synnerligen säkra orienteringsmän, men så ha de väl också mer än kanske någon i denna stad kuskat kring i terrängen under ett trettiöarigt skidloparliv.

Juniörer, 18—20 år: 1. *E. Åkerlind*, Helas, 3.20.51,7, 2. *G. Andersson*, Djursholm, 3.32.51,5, 3. *Sterner*, d:o, 4.01.51,2, 4. *N. Österlund*, 4.02.44,2, 5. *B. Carlsson*, 4.04.34,2.

Seniorer, 20—32 år: 1. *A. Isaksson*, 4.08.20,2, 9. *Bollner*, 14. *H. Eriksson*, 18. *G. H. Kjellstrand*, 22. *E. Anderson*, 23. *Höglund*, 24. *G. Andersson*.

Oldboys, 32—40 år: 1. *Apelstam*, Enskede, 4.09.23,2, 5. *S.S. Karlsson*.

Oldboys över 40 år: 1. *B. Tandberg*, 4.10.35,3, 2. *E. Tandberg*, 4.17.27.

*

I Grycksbo gästuppträdde i en bättre backlöpning den 15 jan. trenne djurgårdare. Ätminstone två av dem hedrade sig och oss. *A. Andersson* blev etta på 18.4 p. och *Alex. Lindström* trea på 17,6 p. Vem den tredje var förmåler inte historien. *Karl Andersson* brukar annars vara speciallist på att inte placera sig i lätta tävlingar i landsorten. Kanske det var han.

*

En liten orienteringsövning anordnades före D. M.-tävlingarna i komb. och backe ute vid Hammarby den 15 jan. Den var bara för de båda yngsta klasserna, som skulle sättas på prov aldrig så litet inför svårare uppgifter.

De tre scouterna *Gerh. Karlsson*, *Barthel* och *Svanberg*, övade i kartläsning mer än de flesta äldre, klarade av milen rätt trevligt och togo de tre första platserna.

Prislista:

16—17-åringarna.

1. *Barthel* 2.19.00, 2. *Svanberg* 2.23.15, 3. *Lindh*, 4. *Eriksson*, 5. *H. F. Frostell*.

14—15-åringarna.

1. *Gerh. Karlsson* 2.34.30, 2. *Hansson*.

En rolig slags tävling, vilken nästa år borde få talrikare efterföljare.

*

Vårt deltagande i årets Södertäljespel den 22 januari blev inte så storartat som förr om åren. I långdloppningen inskränkte det sig till märkesåkande *Flinck*, medan det i den kombinerade och backlöpningen var bättre.

Om långdloppningen är således intet annat att berätta än att *Flinck* trots det dåliga föret klarade märkestiden, medan om de båda andra tävlingarna följande är att förtälja:

Backlöparna fingo naturligtvis börja redan på lördagen med terränglöpning i den kombinerade tävlingen. Föret var trögt och banan gick delvis över stora slätter där spåret blåst igen. *Alex Lindström* startade först och fick plöja halva banan, då nummer 3 *Isaksson* fick taga vid, trots att *Alex* legat i Dalarna och tränat. Det var ett ansträngande arbete, men överraskningen var dock stor när närmaste man i mål visade sig vara *Schumann*, som gått ut sist som nummer 16. Startmellanrummet var en minut, varför man förstår att 38-åringen *Esses* prestation var fenomenal.

Resultat av terränglöpningen:

Klass I: 1. *E. Schumann*, 1.23.47,4; 2. *A. Isaksson*, 1.26.28,3; 3. *O. Wicklund*, Göta, 1.29.25.46. 4. *A. H. Nilsson*, 1.30.03,9.

Klass II: 1. *Nils Johansson*, H. I. F., 1.41.08; 2. *H. Svedberg* 1.42.54,2.

I backen lyckades *A. H. Nilsson* bäst med tre fina hopp på 29, 31 och 32 meter. *Nisse Lind* hade en meter mindre i sitt sista, men dessutom avsevärt sämre stil, varför han även fick se sig slagen av *Isaksson*, som hade tre hopp på 30, men missade i nedslaget på det första. Annars hade troligen *Isak* med framgång försvarat priset även i backen. *Schumann* hoppade för kort med endast 27 metershopp alla tre tagen och fick därför se *Isaksson* före sig i den kombinerade tävlingen trots sitt försprång från lördagen. *Langseth*, som i fjol fick priset för de längsta hoppen föll alla tre tagen.

Isaksson vann nu kombinerade vandringspriset för alltid. Backpriset har han, "*A. H.*" och *Lind* var sin gång och vandringspriset i terränglöpningen *Isaksson*, *Schumann* och *Ejnar Olsson* likaledes var sin gång.

Slutresultat:

Kombin. löpning: 1. *Isaksson*, 37.25 poäng; 2. *E. Schumann* 37; 3. *A. H. Nilsson*, 35.25; 4. *O. Wicklund*, 29.55.

Klass II: 1. *H. Svedberg* 21.85.

Backlöpning:

Klass I: 1. *A. H. Nilsson* 55.15; 2. *A. Isaksson* 54.50; 3. *N. Lind* 54.08.

Klass II: 1. *B. Norling*, Södertälje G. o. I. F., 45.8; 2. *E. Mattsson* 44.2; 3. *G. Nilsson* 44.

Klass III: *G. Ljungström* 41.6; *O. Söderlund* 37.8.

Klass I B: *Björk*.

*

Samtidigt med tävlingen om Framåtpokalens (den 22 jan.) närmaste öden gingo våra damer och yngre pojkar till batalj mot det övriga Stockholm. Föret var inte så särskilt trevligt för dem heller och inte ordningen hos ledningen heller, varför allt gick i missmodighetens tecken.

Damerna fingo se sig slagna av Framåts, men belade andra lagplats, trots frånvaron av fru *Bollner*, med följande individuella placering: *Ingeborg Hedjersson* sjunde.

Småpojken fingo starta först, blevo

utan pace och lyckades bara få lilla *Kalle Lind* med på prislistan som femte man. Samma glada friskus som alltid, *Kalle*, det är riktigt. Det blir alltid ett pris här och ett pris där.

*

En liten märkesäkning igångsattes vardagen den 16 februari och gav följande resultat:

30 km. för herrar: *H. Eriksson* 2.33.30, *G. Åkerfelt* 2.38.30, *S. Ekdahl* 2.46, *L. Zorn* 2.46.15; *G. Swedelius* 2.46.30, *B. Richert* 2.47.30.

20 km. för damer: *G. Bollner* 1.47, *I. Hedjerson* 2.06.30, *N. Lokrantz* 2.15.30 (*N. Sandström*).

*

Jonsson och *Lindström* hedrade *Bollnäs* den 19 febr. *Jonsson* måste ha träning till sin *Norges* och *Lindström* har ju hållit sig däruppe nästan hela vintern. Mot dem stodo bl. a. ett par bättre finnar.

Jonsson hoppade synnerligen tilltalande och vann med högsta möjliga poäng — en sällsynt om ej fullt rättvis utmärkelse. Hans hopp voro 22.5 och 24 meter, den senare dagens längsta. *Lindström* föll tyvärr i andra språnget. Finnarna stodo säkert och hoppade bra, båda 22 och 23 meter resp.

Resultat: Klass I: 1) *Jonsson*, 20 poäng, 2) *Nieminen*, Finland, 19.43, 3) *Eklöv*, d:o, 19.33, 4) *Nordahl*, Söderhamn, 18.66.

*

Lidingöspelen den 26 febr. omfattade även tävlingar för damer (10 km.) samt oldboys och ungdomstävlingar.

Dagen blev våra damers och 18—20-åringars i lika hög grad som tremilarnas.

Damerna fingo revansch på Framåtösorna och erövrade med glans det obefintliga lagpriset. Placeringarna: 2, 4, 5, 9 hade skaffat oss första placering å både tre-manna- och fyra-mannalag. Särskilt fru *Bollners* energimättade löpning var briljant; 14 sek. snabbare så hade hon vunnit.

Oldboys-gubbarna hade otur; tävlingen måste underkännas. D. v. s. alla hade inte otur — pristagarna t. ex. kunde inte klaga. Men *O. B.* och flera, som åkte åt pipan, kunde verkligen ha skäl att klaga.

De äldre pojkar hade också otur — genom att det inte fanns något lagpris, precis som hos damerna. Ingen hade kunnat göra oss ett sådant segern stridig. *Flinck*, som hållit sig borta alldeles för mycket i vinter, blev bästa bland våra väl-åkande ungdomar, bland vilka många sagnades, efter en med kraft genomförd löpning.

Bland de yngsta hittar jag bara en pristagare. Naturligtvis lockade förstas Framjandes backlöpning samma dag. Men bara en, säger en, fick pris: *Kalle Lind* (sjunde pristagare!). Tack ska' du ha. Det var ärligt löpt, *Kalle*!

*

De stora backlöpningarna, som äro skidsäsongens slutkläm i Falun, höllos sönd. d. 5 mars, medan terränglöpningen gick av stapeln på lördagen. Den senare tävlingen åskådades av en synnerligen talrik publik.

I löpningen första dagen överraskade *Kalle Andersson* fullkomligt genom att överlägset besegra en så god löpare som klubbkamraten *A. H. Nilsson*. Kan det vara sant att *Kalle* för en gångs skull

B O W L A R N A S S E N A S T E B R A V A D E R

I förra årets sista medlemsblad talade vi en hel del om våra bowlares liv och leverne. Man behövde inte vara särskilt klyftig för att förstå, att vår bowlingsektion arbetar på rätt bog och att densamma var på stark frammarsch.

ALLMÄNNA TÄVLINGAR.

Jubileumstävlingen.

Kom så årets första tävling, som blev Fenixsalongens stora jubileumsfest. Nog hade vi i förväg gått och räknat på ett eller annat pris, men att våra framgångar skulle bli så överväldigande hade vi aldrig ens vågat drömma om. Inte mindre än 5 individuella priser i huvudklassen, de 3 första priserna i juniorklassen, segerpriset i lagtävlingen för 6-mannalag, segerpriset i juniorernas lagtävling för 3-mannalag samt dessutom även 2:dra lagpris för juniorerna. Detta räcker en stund skulle vi tro. Vår sektion, som förut varit rätt fattig på priser, fick nu i ett tag inte mindre än 3 stycken stiliga dyrgripar. Så nu ha vi litet att spela om vid klubb tävlingarna. Priser som pojkarna själva erövrade vid allmän lagtävlan. Gissa om inte det blir värdefulla troféer för den djurgårdare som slutligen erövrade dem.

Tävlingen gick som bekant på 5 banor, med 1 bästa handsserie på varje och varade i dagarna tre. Redan första dagen, "fredagen den 13:de", kom ett bättre resultat från

gjorde sig i landsorten. Banan var 15 km. och endast 5 man deltog. Tiderna blevo:

1) K. Andersson, 1.22,12, 2) A. H. Nilsson, 1.24,59, 3) K. Skoglund, Falu I. K., 1.26,43.

I söndagens baktävlan gjorde "de kombinerade" sina båda hopp först. Endast de tre ovannämnda deltog här, och av dem stod endast "A. H." Han briljerade här med två säkra och lugna hopp på 32 meter.

I baktävlingen hade han emellertid mindre lycka och föll ett tag. Rylander, den lilla pojken, gjorde här sin hittills bästa prestation med tre hopp på 33 meter i överlägsen lugn och säker stil. Det andra slutade med fall, men som endast två räknades, var hans seger lika fullt given.

Resultat:

Komb. back- och terränglöpning: 1) A. H. Nilsson, 94,1 p., 2) K. Andersson, 62,5 p., 3) K. Skoglund, Falu I. K., 56,6 p.

Baktävlingen: Klass I: 1) A. H. Nilsson, 163,5 p., 2) A. Nordahl, Söderhamn, 150 p.

Klass III: 1) E. Rylander, Falu I. K., 256 p.

Djurgårdshall. Den lyckliga var Sven Jonsson, som dunkade in 880 p. efter en mycket vacker slagning, och med detta resultat ledde han juniorklassen till långt in på lördagen. Denna blev sedan "vår dag". Hugo Svedberg gick fram överlägset och tog hand om ledningen inom huvudklassen med den fina poängen 933. Men han skulle inte få vara bäst så värst länge. Och de som "gjorde bort" honom var två av våra egna. Först passerade J. Winkler honom med 3 poäng. Men inte heller W. skulle få ligga i täten så länge. Redan efter 15 min. hade vår H. Lundgren pressat upp ledarpoängen till 946. Finfint! Och detta av två våra juniorer! När sedan Göthe Levin även lade sig ibland de bästa resultaten med 907 p. var jublet stort bland de talrikt församlade Djurgårdarna. Redan nu börja vi känna oss säkra på lagsegern i juniorklassen. Dessutom gick vi också och tittade snett på bunken för 6-mannalag.

På söndagen var spänningen stor huruvida vi skulle kunna hålla våra ledarplatser om lagpriserna. Nåja, det visade sig att det inte var någon fara. Våra pojkar hade för höga poängar och det var inte många som gick förbi. Att tre gamla stjärnspelare placerade sig före våra pojkar i huvudklassen, det var inte mycket att säga om. De båda lagpriserna togo vi hem med glans. Juniorpriset till och med med lägsta möjliga platssiffra. Dessutom ökade vi triumfen genom att efter hård strid med Marrisgrabarna, även lägga beslag på 2:dra lagpris för juniorer.

Utdrag ur prislistan:

4. H. Lundgren, 946 p., Fenixsalongens hederspris. 5. J. Winkler, 936 p., K. K. T:s hederspris. 6. H. Svedberg, 933 p., B. A:s hederspris, 11. Göthe Levin, 907 p., Salongens hederspris. 21. Sven Jonsson, 880 p., Salongens hederspris.

Juniorpriser:

H. Lundgren, K. A. P:s 1:sta hederspris. J. Winkler, K. A. P:s 2:dra hederspris. G. Levin, Hotell Continentals hederspris.

6-mannalag:

1. D. I. F. (Lundgren, Winkler, Svedberg, Levin, S. Jonsson, Th. Lundberg). Platssiffra 62. 2. K. K. R., platssiffra 146. 3. F. I. F., platssiffra 162.

Juniorlag:

1. D. I. F. I. (Lundgren, Winkler, Levin, platssiffra 6. 2. D. I. F. II. (S. Jonsson, Th. Lundberg, H. Lundberg), platssiffra 29. 3. M. I. K., platssiffra 36.

Det var en stor klang- och jubeldag för våra pojkar. Att erövra en sådan massa priser bland 170 deltagare, är inte fy skam.

Hotell Reginas Vandringspris.

Om detta pris gick vi med egentligen endast för att vårt namn icke skulle fattas bland deltagarna. Vi träna ju aldrig på Reginasalongen och hade naturligtvis aldrig beräknat "göra oss".

Tävlingen gick i lag 3 man och 2 bästa h. serier. H. Lundberg, H. Svedberg och Birger Ek ställde upp. Ek blev bäst med 355 p. Vi fingo smörj av många lag, men klädde i vår tur en hel del andra.

Fenixbrickan.

Framgången vid Fenix' första årstävling satt tydligen ännu kvar i kroppen på våra pojkar, ty nu var det alldeles förgjort.

Segrare blev en Regina-spelare med 412 p. Av våra lyckades Ek bäst. Blev 2:de man med 370 p. H. Lundgren blev 11:e med 359 p. Rätt så bra poängar, fast de inte räckte till placering.

Junior tävlingen.

En hel del av våra gamla juniorer åkte upp i högre klasser vid jubileumstävlingen och hade vi nu inte precis gjort oss några förhoppningar. H. Lundberg lyckades dock lägga beslag på 6:e pris för 333 p.

VÅRA EGNA TÄVLINGAR.

Hugo Svedberg tog första inteckningen i "Lejonet".

Den 19 januari hade vi tävling om vårt nyaste vandringspris "Lejonet". Tävlingen går i 2 serier bästa hand, utslagning man mot man till endast 2 spelare återstå. Varje omgång lottas banorna i två grupper — för vinnande av tid — där nr 1 och 3 hör ihop mot 2 och 5 i andra gruppen. De båda finalisterna spela 5 serier innan segraren kan koras. Alltså en rätt lång och mödosam väg innan man kan få sitt namn på priset.

Första omgången resulterade i att Svedberg avfärdade Sandin med 420 mot 328. Winkler klädde Bång med 413 mot 334. Lagergren slog Levin med 288 mot 280. Hårt! Kragsterman med 252 åkte bort genom Ran-

ORDET FRITT

Hur skulle det starkaste djurgårdslaget se ut? var en fråga, som du i föregående nummer av medlemsbladet framställde för att besvaras av Djurgårdens äldre medlemmar. Du har även bett mig att jag skulle yttra mig om denna för medlemmarna mycket intressanta fråga, fast jag själv anser att jag är alldeles för ung för att mitt uttalande skulle hava någon betydelse.

Om jag skulle svara på en sådan fråga, skulle jag vara tvungen att sänka mig ned till den nivå, som det stora flertalet av nutida idrottsskribenter intager, nämligen den osakkunnige

Ordet fritt — ja, kamrat, hur ofta är det egentligen, som du begagnar den möjlighet tidningen ger, att säga dina vänner inom föreningen ett par ord.

Ordet är fritt i det här bladet. Var och en får säga vad han vill och kan stå för och jag tar gärna emot bidrag. Ju flera som skriver, desto mera omväxlande blir tidningen.

Ordet är fritt.

radsåningsmaskinens nivå; till sådana skribenters nivå, som ej kunna förstå att det stora flertalet av idrotts-

män ägna sig åt idrotten för idrottens skull och ej för att en del personer skall hava sitt levebröd av att taga heder och ära från en idrottsman, som ibland misslyckas på den idrottsliga vädjobanan. Sådana idrottsskribenter, som sökande omge sig med ett sken av sakkunskap, anse sig såsom varande experter på alla möjliga områden bara på den grund att de något så när kunna behandla svenska språket, de skulle nog utan att tveka ge dig svar på din fråga. De skulle nog ej betänka sig att kritisera spelare, som de kanske vid en 15 års ålder någon enstaka gång hade nöjet att se.

dahls 276. Anderssons 252 slog ut Törnbloms 252 tack vare jämnare serier. Slutligen fingo både H. Lundberg och H. Lundgren gå direkt upp i 2:dra omgången, enär deras lottade motståndare skolkat.

I 2:dra omgången fick Lundberg 381 mot Lagergrens 316. Lundgren 343 — Andersson 279. Svedberg 319, Randahl 270. Winkler hade tur och fick w. o.

Semifinalen blev intressant. På 1:an och 3:an lottades Lundgren och Svedberg. Den förre tog ledningen med 180 mot 154 på första serien. På 3:an tog i alla fall Svedberg igen det förlorade och mer till och fick således äran att bli ena finalisten. Poäng 372 resp. 361. Den andre finalisten blev Winkler. H. Lundberg kunde inte göra sig själv rättvisa utan fick endast 306 mot Winklers 358.

Finalen gick den 26:te febr. och blev en rasande strid mellan Svedberg och Winkler. Den förres tävlingsvana avgjorde till slut striden till hans fördel. Poäng 809 mot 763.

Till kommande tävling om "Lejonet" vore önskvärt om ledningen såg till, att jämnt antal kvarstår från 1:sta omgången, så någon "walk over" icke behöver förekomma i följande omgångar.

Juniortävlingar den 12/1.

4 bästa handsserier på banor 1, 2, 3 och 5 om "okänd givares hederspris" lämnade goda resultat. Sektionsordföranden segrade efter hård pressning av Göthe Levin.

1. John Bång, 684 p., 2. G. Levin, 689 p., 3. J. Kragsterman, 604 p., 4. A. Andersson, 591 p.

Juniortävlingen den 9/2.

Även denna gång hade en okänd gynnat juniorerna med ett pris. Tävligen i likhet med förra juniortävlingen. Denna gång blevo resultatet dock betydligt blygsammare. Segraren var den ende som gick över 600 p.

1. T. Törnblom, 618 p., 2. S. Lagergren, 578 p., 3. J. Kragsterman, 563 p., 4. E. Eriksson, 554 p., 5. A. Pettersson, 538 p., 6. A. Andersson, 533 p.

Månadspokalen.

Serietävlingen om denna pokal har nu kommit så långt, att 6:te tävlingen är klar. Efter en makalös hård strid mellan Svedberg och Lundgren ser det nu ut, som om den förre skulle ha fått litet andrum. Det var vid sista tävlingen som "Lunkan" halkade efter, där 605 poäng endast gav honom 8 i platssiffra. Svedberg däremot passade samtidigt på att få en 2:a genom poängen 701.

Göthe Levin har gått fram storartat på sista tiden och ligger nu på 3:dje plats.

Ställningen efter 6:e tävlingen.

1. H. Svedberg, 3530 p., platssiffra 9. (4). 2. H. Lundgren, 3298 p., platssiffra 15. (8). 3. Göthe Levin, 3300 p., platssiffra 16. (8). 4. C. Sandin, 3248 p., platssiffra 17. (14). 5. J. Winkler, 3226 p., platssiffra 20. (6). 6. H. Lundberg, 3117 p., platssiffra 22. (9). 7. G. Randahl, 2886 p., platssiffra 35. (14). 8. John Bång, 2876 p., platssiffra 37. (12). 9. J. Kragsterman, 2746 p., platssiffra 46. (11). 10. T. Törnblom, 2604 p., platssiffra 48. (14).

Sämsta placering borträknas när tävlingen är slut. Hittills sämsta placering återgives genom siffran inom parentes.

Skall man nu våga tippa Svedberg till segrare om månadspokalen?

"Ell."

PRISTÄVLINGEN

om "vem var han" omfattades med stort intresse. Märkvärdigt nog tycks i alla fall de flesta ha glömt mannens namn, eller icke riktigt förstått vad det gällde. Hans adress är Feiths eller Söderbergs. Mottagningstid varje kväll efter någon större tävling. På torsdagarna träffas han i regel nere på Fenix' bowlingbanor. Hans namn är i alla fall Tull — — — Tull — — ? Söderqvist.

Pristagare blev "D. I. F:are 37". Bowlingsekretariatet anhåller med det snaraste få veta riktiga namnet och adressen.

*

"Fritte", ofta kallad vid efternamnet Rudén eller — som Bångs fru sa' vid hennes första beröring med vår fotbollselva — "portvakta" är nu välbeställd medlem i sektionen. Han fick ingen ro, den gode "Fritte", när han fick höra, att Hillerström låg i och tränade på Regina.

Öijermark kommer väl endera dagen också, efter vad vi hört.

*

Föreningsmästerskapet i bowling äger rum den 27 april. Alla föreningsmedlemmar — alltså inte endast bowlingsektionens — äga rätt deltaga. Tävlingen går, i motsats till föregående år, endast å bästa hand.

Anmälningstiden utgår onsdagen den 19 april kl. 7 e. m. Det är alltså god tid till träning. Anmälan kan göras även till salongsföreståndaren å Fenix.

Men som jag liksom de flesta, för att ej säga alla, djurgårdare ej tillhör den ovanstående kategorien, så kan jag ej ge dig svar på din fråga, hur gärna jag än skulle vilja. Jag kan ej ge mig till att kritisera personer, som jag i min barndom såg upp till såsom gudar, antingen de nu tillhörde Djurgården eller någon annan förening.

Det var nog en lycklig tid inom idrotten för en cirka 20 år sedan, innan klubbfanatismen gripit omkring sig såsom nu är fallet. Att varje medlem höll på sin förening, det tager jag för givet, men de hade den lyckan att leva i en tid, då idrotten ej födde sin man, såsom nu är fallet. Då de kunde taga idrotten, såsom vi djurgårdare helst ville göra, på lek och ej som nu är fallet nästan som ett yrke, med tävlingar vid varje tänkbart ögonblick. Det klagas numera ganska ofta över den tilltagande professionalismen inom idrottsrörelsen, och det med rätta. Men hur skall det kunna vara annat inom en rörelse, där de ledande männen börjat med att taga betalt för det arbete de uträtta? Det är ju självklart, att de personer, som uträtta grovarbetet, ej gärna se att de som skola stå som ledare för dem och vid alla möjliga tillfällen lysa och taga äran, även skola hava förmånen att taga betalt för sitt arbete.

Det var nog annat i forna dagar, då idrotten var ung och ej några förbund funnos till. Ty det är förbunden som hava förstört idrotten. De hava fått den uppfattningen, att föreningarna äro till för förbunden och ej tvärtom. Man behöver blott bevista ett enda förbundssammanträde för att få denna sak klar. Ju mindre föreningarna hava att säga till om, ju bättre, anse dessa herrar, som sitta i förbunden och som ytterst sällan deltaga i något föreningsarbete. Det vore nog lyckligare, om en del förbund slopades och de pengar, som de förbruka, kommo själva idrottsrörelsen till del. Man kan ju till exempel taga Svenska skidförbundet och Föreningen för skidlöpningsfrämjande; båda förbunden söka att göra troligt, att de endast arbeta för skididrottens höjande. Men att så ej är fallet, det kan man vara övertygad om. Ty vore det så, skulle de nog inse att det vore tillräckligt med ett förbund och omkostnaderna för det andra förbundet skulle kunna gå till själva skididrotten. Eller till exempel Riksförbundet och Centralföreningen. Kan någon människa bli klok på varför det skall vara två förbund, när det näs-

Härmed kallas föreningens medlemmar
till

Å R S M Ö T E

torsdagen den 20 april kl. 7.30 e. m.
å Gillet, Läderlappens lokal.

FÖREDRAGNINGSLISTA

1. Val av ordf. för årsmötet.
2. Val av två justeringsmän för årsmötets protokoll.
3. Föredragning av Ö. S. berättelse.
4. Föredragning av revisorernas berättelse.
5. Val av ordförande för kommande arbetsår.
6. Val av halva antalet Ö. S.-ledamöter (6). Se nedan.
7. Val av tre suppleanter.
8. Val av två revisorer samt två revisorsuppleanter för kommande arbetsår.
9. Övriga ärenden.

Vid allmänt sammanträde den 20 mars uppsattes följande kandidater till Ö. S.-ledamöter: *Ahlström, Donald, Petsén och Sundberg, samtliga i tur att avgå, samt Gottfrid Johansson, K. Schlaaf, A. Schörling, C. Hj. Skoglundh, G. Tandberg och A. Asberg.*

Medlemmarna uppmanas att mangrant infinna sig till årsmötet, då flera viktiga frågor, bl. a. stadgeändringsförslag, komma att bli föremål för behandling.

Efter årsmötet finnes tillfälle för dem som så önska, att deltaga i en mycket enkel supé, varom anteckning kan ske vid mötet hos v. klubbmästaren E. Frostell.

Ö. S.

tan är obehövligt med något alls? I år är det fråga om att avgiften till Riksförbundet skall höjas med 100 %. Detta tack vare att Riksförbundet skötts under all kritik, så att det statsanslag, som de förut haft till sitt för-

fogande, betydligt nedsatts, till 50,000 kr. vill jag minnas, en summa, som jag för övrigt anser alldeles tillräcklig, då man vet att av denna summa högst obetydligt kommer själva idrotten till del, utan det mesta går till administration, som ingen betydelse har för idrotten. För vanligt bondförnuft skulle det vara klart, att när det går åt en så stor summa till administration av ett företag av så liten betydelse för själva idrotten som ovanstående sammanslutningar, så vore det första man skulle göra att sammansluta dem till ett enda förbund, när de båda efter sin egen utsago arbeta för samma ideella syfte. Men så mycket ideellt anlagda äro ej de styrande inom dessa förbund. I stället föreslår man att föreningarna, som få arbeta utan allt slags understöd och ha all möjlig möda att något så när draga sig fram, skola betala den dubbla avgiften till förbund, som de knappast hava en aning om att de finnas till. Det påstås, att idrotten är en demokratisk sammanslutning, men inom förbunden finns det åtminstone ingen demokrati. Ty funnes det sådan, skulle föreningarna få säga sin mening, åtminstone i sådana fall, där det rör deras ekonomi.

Som synes är det ganska egendomliga saker inom en så ideell rörelse som idrotten, och några sådana saker som dem man nu emellanåt får läsa om, skulle aldrig idrottsmän i början på 1900-talet hava tolererat. Ty dessa idrottsmän stodo såsom föregångsmän för idrotten såsom den skall bedrivas och ej som den bedrives nu, det vill säga att ett fåtal idrottsmän skall uppoffra tid och pengar för att andra, som äro mer förståndiga än de, skola draga nyttan därav. Därför får en nutida idrottsman underkasta sig en sådan träning, som en idrottsman, vilken för 20 år sedan benämndes sportfåne, skulle kalla sportfåneri. Jag är alldeles övertygad om att de som idrottade för en 20 år sedan, alltså i Djurgårdens ungdomsår, skulle kunna mäta sig med vilken nutida idrottsman som helst. Att säga vilken spelare till exempel skulle vara bäst, en som är känd som Sveriges bästa nu eller en som var det för 20 år sedan, det anser jag vara alldeles omöjligt att besvara. Ty en spelare för 20 år sedan, han tränade nog ej tillnärmelsevis såsom en nutida spelare gör, och dock uppnådde han saker, som en nutida idrottsman knappast skulle uppnå med så lite träning.

Be. Ge.

KAPITLET OM BROTTNING BLIR KORT MEN INNEHÅLLSRIKT

Det har hänt en hel del sedan sist. Bland annat har sektionen varit lycklig nog att förvärva vår mycket uppskattade, men hittills tyvärr alldeles för litet "utnyttjade" medlem Acke Schörling till ordförande. Dessutom ha Fritjof och Gottfrid Svensson blivit svenska mästare igen, varom mera längre ned, samt redaktören för detta blad blivit uppaktad med följande insändare:

Herr Redaktör!

I senaste numret av Djurgårdaren — näst Brandkårens Idrottsklubbs medlemsblad världens för övrigt bästa idrottsförenings-tidning, som jag med nöje tjuvläser så snart tillfälle gives — ägnar Ni i Edra kommentarer till referaten av hållna brottningsstävlingar några rader åt bl. a. även Br. I. K:s medlem H. Melin.

Ni skriver:

" — — — Må det tillåtas mig fråga sektionen, varför Melin representerar Brandkåren, då han är med i Djurgården, tränar hos oss och genom oss, lär sig hos oss och får sin dusch, lokal, ljus och annat hos oss — — — Vill inte Melin representera oss, har han ingenting hos oss att göra

Jag ber få upplysa:

att Melin varit medlem i Br. I. K. sedan den 5 juli 1918,

att han sedan dess till stor, om inte största delen bedrivit sina övningar hos Brandkåren, ofta tillsammans med djurgårdare och under sina första lärotid under sin äldre broders, V. Melin, övervakande.

att han utom lokal och dusch och ljus och luft och vänligt bemötande, av klubben även bekostats idrottsresor, massage, lån av idrottsdräkt, etc. etc.

vilket allt i någon mån torde förklara, varför han hittills representerat Brandkåren — utom vid Linnéas senaste tävlingar, då han på oförklarligt sätt och utan eget förvållande kom att representera Djurgården.

Men — vill inte Melin representera Brandkåren, slipper han. Han är välkommen till våra övningar ändå, lika välkommen som övriga djurgårdsbrottare äro och alltid varit, alltsedan den tid då på grund av att Djurgården saknade träningslokal, Brandkåren var deras enda tillflyktsort.

Längre fram i bladet hittar jag följande hjärtasuck:

"A propos Rudolf Svensson, så slutar han sin anställning vid Dragonerna den sista december. Och har sökt till brandkåren. Det är sorgligt men sant. Ty Brandk. I. K. tar naturligtvis hand om honom — — —"

Edra farhågor ha besannats — Svensson har vunnit anställning vid brandkåren. Att han blev en av de få utvalda bland ett 300-tal sökande är han dock säkerligen själv inte alls ledsen för. Det bör måhända i detta sammanhang erinras om, dels att Svensson hade sin ansökan inne in-

VÄRLDSMÄSTARE.

Denna vintersäsosng ramlar utmärkelser ned över oss.

Inte nog med att vi fingo fyra distriktsmästare och två svenska mästare i skidor. Och inte nog med att vi fingo två svenska mästare i brottning. Och inte ens nog med att vi fingo inte mindre än tre svenska mästare i boxning.

Vi fingo dessutom en världsmästare i brottning.

Kära Fritjof Svensson. Hjärtat är fullt av glädje; men ord är svårhanterliga pjäser när det gäller att forma dem, att tolka en känsla. Att säga Dig att vi äro glada, stolta, lyckliga blir sålunda bara tre fattiga, klanglösa ord; men Du känner oss säkert så väl att Du förstår att av det vårt hjärta är fullt kan munnen inte tala.

Mänskligt att döma är Du på länge ännu inte färdig med Din idrott. Vi önska Dig därför fortsatta framgångar, och känna vi Dig rätt blir detta världsmästerskap inte Din sista seger, om den också länge kommer att stå som Din största.

Var hälsad!

nan han blev "upptäckt" såsom varande ett brottarfänomen, dels att han icke, vare sig av Olsson eller någon annan, avfordrats några som helst förbindelser som villkor för erhållande av rekommendationer hos vederbörande.

Vi lova att "ta hand om Svensson". Vare sig han nu vill representera Brandkåren eller Djurgården. Helst representerar han naturligtvis Brandkåren — — —

Stockholm den 10 jan. 1922.

Högaktningsfullt

J. SJÖQUIST,

Sekr. i Br. I. K.

Jag önskar icke riva i detta. När hr Sjöquist kan ha panna att sätta "Djurgårdaren" trappsteget under "Brandkårens Idrottsklubbs Medlemsblad", då får han förlåta mig att jag ej heller tar det övriga innehållet i hans insändare — på allvar; ty jämförelsen tidningarna emellan måste

vara ett grovt skämt, det må låta hur självmedvetet av mig som helst. Insändarens ordsvall får sålunda för min del gälla för vad det kan.

*

Innan vi övergå till att berätta om våra Svenssoners Göteborgsresa är dessutom att meddela att Rudolf Svensson numera, helt naturligt förresten, representerar Brandkårens I. K. På samma gång vi önska honom trevnad och tillfredsställelse med sin nya plats vilja vi icke underlåta att bringa honom ett tack för hans medlemskap hos oss; vi ha lärt oss värdera den lugne, präktige och rejäle pojken och veta, att han alltjämt är djurgårdare, även om han fått lov att dra på sig ett par röda triåker. Lycka till, gamle kumpan, och välkommen till oss någon gång, om Du har lust. Djurgården är alltid trofast mot sina vänner.

*

Fritjofs och Gottfrids Göteborgsresa, ja.

Tänk, att mästerskapen kunde locka Gottfrid en gång till. Det hade ingen vågat hoppas.

Genom den nya viktklassindelningen åkte Fritjof ned i bantamvikt, medan Gottfrid intog broderns plats i fjäderviktsklassen.

Det blev två svenska mästerskap detta. Fritjof gjorde sina matcher smärtfriast, vann dem ganska snabbt på sitt okuvliga humör och sin kraft; den som inte gick över bord därigenom, fick smaka på hans teknik, som inte står de båda andra egenskaperna i någon mån efter.

Gottfrid hade det arbetsammare. I de flesta fall blev det inte — fall, utan "bättre arbete" avgjorde segern. Och ingen kunde prestera "bättre arbete" än Gottfrid, odisputabelt en bland Sveriges styvaste teknici.

Om Svenssonernas anseende som teknici buro förresten tipsen till världsmästerskapstävlingarna vittne; båda tippades som finalister, mot finnar förstas, med det tillägget sedan att inga andra av deltagarna troddes vara i stånd att ta finnarna på finskt sätt: med humör mot humör, kraft mot kraft, teknik mot teknik.

De båda mästerskapen förtjänade Svenssonerna. De ha nedlagt ett kolossalt arbete bland Stockholms brot-

BANDY OCH ISHOCKEY.

Vår förra året så styvmoderligt behandlade bandysektion fick i år sin chans igen. Den måste förra året börja bygga på från botten med sina lag igen, och det må sägas att den gick till sitt värv med stort allvar; pojkarna togo sin uppgift på rätta sättet, ansågo sig icke i någon mån "degraderade", utan förstodo att detta sätt var de tenda, för att resultat av föreningens bandyverksamhet någon gång i tiden skulle kunna uppnås.

Och här nedan några, tyvärr alltför få, rader om årets trenne lag, vars arbete uttryckt i siffror står här bredvid; dessa kunna förefalla vara nog så sorgliga på sina håll, men, herregud, Linnéa började likadant, med stryk i alla möjliga tonarter — och det gick för det laget att komma upp i solen, varför det inte bör vara svårare för andra, om viljan och energin finnas.

*

A-laget fick således "vara med" igen. Då är att säga att detta "come back" inte blev något succès, men icke desto mindre en synnerligen uppfriskande och trevligt tilldragelse.

—
tare, och sedan många, många år och ingen har kunnat belöna dem. De ha fått skaffa sig belöning själva, mästerskapen, och ingen finns, som inte hjärtligt gratulerar dem till dessa.

*

En belöning hade vi väntat från förbundet, men den gesten serverades en annan klubb: uppdraget att anordna juniortävlingar i Stockholm. Hade detta uppdrag kunnat passa någon annan än vår sektion bättre, hade inte detta uppdrag kunnat bli den bästa honnör åt Svenssonskt arbete. Att få visa Stockholm Djurgårdens 20—30 brottningsungdomar hade väl blivit Gottfrids största glädje.

*

Nåja, sektionen arbetar oförtrutet vidare. Den har aldrig varit bortskämd med annan uppmuntran, än den föreningen och alla dess medlemmar kunnat skänka och tar väl denna sista uraktlåtenhet med jämnmood, fortsätter sitt arbete som hittills och får väl, som hittills, skaffa sig sin belöning — i ett och annat mästerskap.

Am.

HUNDÅRETS

resultat i siffror stå här bredvid. Det är många mål, som susat in. Men erfarenheter har det unga laget samlat på i lika stor hög. Och det är på lagets ungdom och på dessa erfarenheter, som det nu skall byggas upp ett bandytag, som kan bära upp våra traditioner på ett värdigt sätt.

Laget önskas lycka. Må det kunna få vara oberört av alla "främmande" intryck, må det få växa till sig och till en enhet, må det få bli ett kamratgäng — då uteblir inte framgångarna.

Laget visade sig nämligen vara — och har alla förutsättningar att i ännu högre grad bli — en alldeles utmärkt flink, klyftig och skicklig bandykonstellation, vars framträdande t. o. m. fick pressen att gratulera föreningen till en bandypånyttfödelse.

D. N. skrev t. ex. vid ett tillfälle (signerat Mr.), efter matchen mot Nacka i D. M., där resultat lika gärna kunnat vara 6—6 som det 6—3 som det blev:

"Det ungdomliga Djurgårdslaget skall emellertid inte gå och beskärma sig över att segern glidit det ur händerna. För hur jämnt än spelet kunde synas vara stod aldrig utgången i tvivelsmål. Nacka är ett ordentligt utväxt lag, som spelat ihop sig och upp sig sakta, men säkert, för att till sist i år på allvar slå igenom, enligt framgångens lagar då och då lidande ett mer eller mindre oväntat nederlag, men Djurgården är typiskt laget som kommer: ungdomar över nästan hela linjen, som just nu drabbas av den ena "motgången" efter den andra, men om ett år eller ett par, om de kunna hålla ihop, skola se ordentliga segrar till omväxling med nederlagen."

Och fortsatte längre ned i samma referat:

"Djurgårdens målvakt har all heder av sin dag liksom den unga vänsterinnern Heuman, som tydligen kan bli något. Sune Andersson dribblade omkring av hjärtans lust med sina krulliga fotbollben och gjorde andra halvlek några riktigt förstklassiga genombrott, utan tur. För resten har, som i början antyddes, hela Djurgården heder av dagen; särskilt mot slutet av matchen, då två bollar prickades dit i rask följd just innan pipan gick, måste man beundra den käckhet varmed de svartblårandiga satte Nackaförsvaret ur spel ideligen."

T. o. m. bandykräsna T. T. kunde i ingressen till sitt referat över samma dags matcher kosta på sig uttrycket "all heder åt Djurgården" och kosta på sig plats i tidningen åt Coan-jés:

"Djurgårdarna ha rätt att vara optimistiska. Kedjan skulle varit riktigt fin om

ej Arwe gått på tok för länge med bollen och om ej Sune enbart gått in för träckling. Heuman (son till min gamla fruktade lärare i tyska?) var bästa man i laget. Lade ut de mest läckra bollar till sin ytter, viskade intelligenta passningar till Sune och Arwe och var ogement farlig framför mål. Aspirant på vänsterinnerplats i ett eventuellt Stockholmslag. Yttrarna voro medelgoda. Likaså halvbackskedjan och vänsterbacken. Högerback Rydell var bra. Björnungen går snart upp i högsta klassen."

Om vi sedan komplettera dessa omdömen om laget mot Nacka, vilka omdömen må få gälla som kritik över lagets arbete under hela säsongen, med följande rader ur I. T., alla omdömen med för oss synnerligen glädjande innehåll, kan ingen människa missunna oss den mest optimistiska syn på vår bandyframtid och dela vår glädje över pojkarnas särdeles framryckning. I. T. skrev, under känt bandymärke, Mc Tim:

"Djurgården överraskade nämligen angenämt. Det må erkännas först som sist. Efter de mindre lyckade matcher Sune Anderssons lag gjort denna säsong var man mest hågad tro att det sjunkit till dussinlagsnivån och man vandrade inte till Hammarbymatchen med annan tanke än att få se en grannare uppvisning av Karl och John Erik med thy åtföljande "sy-lars" mångfald. Men Djurgården överraskade som sagt och hur de bägge Eriksönerna än flängde och stod i och hur än Kalle Satan slet behöll dock Djurgårdens elva hela tiden utseendet av — lag. Det gick aldrig sönder utan laget växte i stället med tiden och uppgiften, så att det mot slutet blev en verkligt vacker Djurgårdspressning mot Ragge Karlssons mål, som gång efter annan svävade i överhängande fara. Och vid flerfaldiga tillfällen gavs det anledning för Djurgårdsentusiasterna på läktaren att välmotiverat skräna "osis".

Det randiga lagets styrka låg i kedjan, som med Sune Andersson som center kombinerade och anföll riktigt vackert. Mest tack vare ett par snabba och påpassliga yttrar, tyckte man — kanske mest därför att det är så sällsynt att få se ett par skapliga yttrar i ett lag. Wille Arwe gick högerinner och skulle väl föreställa lagets bästa bandyspelare men vänsterinnern — unge Heuman — stod honom inte långt efter. Särskilt skotten kommo vinande snabbt och precis från hans klubba. Sune dribblade gott och delade ut bollar villigare än i i fotboll, men hade naturligtvis kvar "sommarmårmågan" att sumpa bort goda tillfällen. — Som helhet betraktat var kedjan som sagt bra och det skulle inte förvåna om den innan säsongens slut bleve bland de bättre i Stockholm.

Halvbackskedjan var jämn utan någon direkt svag punkt. Centerhalven Allinger (gammal Uppsalabo) matade i "Joscha" Höglund-stil med välberäknade försningar till ytterforwards men bröt sämre än kamraterna på sidorna.

	Dat.	M o t	v.	o.	f.	v.	o.	f.	mål		mål	
									v.	f.	v.	f.
B A N D Y	27/11	A — Lidingö I. F.	1	—	—				6	3		
	4/12	A — *Strängnäs-Kamraterna	—	—	1				1	8		
	11/12	A — *Södertelje Sportklubb	—	—	1				3	5		
	26/12	A — *Norrköpings-Kamraterna	—	—	1				3	5		
	6/1	A — Nacka S. K.	—	—	1				3	6		
	8/1	A — *I. K. Sirius	—	—	1				0	6		
	12/2	A — Hammarby I. F.	—	—	1				2	4		
	10/2	A — *Uppsala-Kamraterna	—	—	1				1	11		
	26/2	A — I. F. Linnéa	—	1	—	1	1	7	1	1	20	49
	11/12	B — I. F. S:t Erik	—	1	—				0	0		
	26/12	B — I. F. Linnéa B	1	—	—				4	1		
	8/1	B — Huvudsta I. S.	—	1	—				1	1		
	22/1	B — Lidingö-Kamraterna	—	1	—				2	2		
	20/1	B — Stockholms-Kamraterna B	1	—	—				4	1		
	5/2	B — A. I. K. B	—	—	1				2	8		
	12/2	B — I. K. Göta B	—	1	—				2	2		
	19/2	B — Mariebergs I. K. B	1	—	—				2	0		
	26/2	B — Reymersholms I. K.	—	—	1				0	2		
	12/3	B — Hammarby I. F. B	—	—	1	3	4	3	0	2	17	19
	11/12	J — Mariebergs I. K.	1	—	—				5	1		
	26/12	J — I. F. Linnéa	1	—	—				6	2		
	6/1	J — Stockholms-Kamraterna	—	—	1				2	3		
	20/1	J — Djurgårdshovs I. K.	1	—	—				14	1		
	5/2	J — Stockholms-Kamraterna	1	—	—				2	0		
	12/2	J — I. K. Thule	1	—	—				10	0		
	10/2	J — A. I. K.	1	—	—				6	1		
	12/3	J — Hammarby I. F.	—	—	1				4	5		
	10/3	J — Reymersholms I. K.	—	—	1	6	—	3	0	3	49	16
		Summa				10	5	13			86	84
I S H O C K E Y	28/1	A — Lidingö I. F.	1	—	—				5	0		
	2/2	A — A. I. K.	1	—	—				8	5		
	13/2	A — I. K. Göta B	1	—	—				6	3		
	15/2	A — Lidingö I. F.	1	—	—				5	2		
	11/3	A — A. I. K.	1	—	—				4	2		
	12/3	A — Hammarby I. F.	—	—	1	5	—	1	1	4	29	16
	9/2	J — Stockholms-Kamraterna	—	—	1				1	5		
	14/2	J — I. K. Göta	1	—	—				4	1		
	16/2	J — Järva I. S.	1	—	—				8	1		
	22/2	J — Mariebergs I. K.	1	—	—	3	—	1	7	3	20	10
		Summa				8	—	2			49	26

TRE GULDMEDALJER HEM

ELLER TRE SVENSKA MÄSTARE I BOXNING BLEV SÄSONGENS SLUTKLÄM.

Mitt tidigare omnämnda boxningsmanuskript, stort och härligt, är och förblir borta. Jag kan inte begripa det. Och min pojke här på kontoret, som omkring jul fick fara som en skottspole mellan mig långt upp på söder och tryckeriet långt upp på norr, påstår sig inte ha tappat det. Jag tror honom, ty det är en sådan där ärlig pojke, som har en blick, som man ser inte ljuger.

Jag skulle sålunda vara tvungen att sätta ihop alla våra boxningsframgångar en gång till, men sannerligen jag har energi till det nu. De ha börjat ligga så långt bort i tiden, att de fördunklats av senare händelser. För den skull hoppar jag över dem alla den här gången — för att i nästa nummer av tidningen, som helt kommer att ägnas denna vinters många olika mästare, försöka sätta upp en liten tabell, utvisande våra officiellt framträdande boxares *samtliga* matcher i vinter.

Tre händelser i vinter måste jag dock något beröra, då jag anser dem absolut värda ett kritiskt granskande: våra egna 2. internationella, juniortävlingarna och, till sist, som dessert, Sv. mästerskapen. Alla de andra tävlingarna, dock så innehållsrika på djurgårdsminnen, måste jag med svidande hjärta, som sagt, stoppa in i en tabell.

*

Först således våra egna tävlingar. De blevo en succés. För visso inte ekonomiskt, ty de gingo till slut med någon hundralapp baklänges, men idrottsligt.

Arrangemangen voro prima, tävlingarna sköttes flott, deltagarna voro utmärkta och matcherna samtliga av god valör; tillägger

VARFÖR VI BOXAS.

1. För att stärka vår kropp, särskilt de inre organen, särskilt lungorna — uthållighetens förnämsta säte.
2. För att stärka våra nerver, skärpa vår blick, odla vårt jämviktssinne, utveckla vår smidighet och elasticitet.
3. För att stärka vår personlighet, lära att stå för ett slag och ge två igen, för att få is i huvudet och eld i hjärtat.
4. För att stärka vårt anseende. En boxare föraktar såväl mesens feghet som slagskämpens råhet. Han hyllar det urgamlas idrottsmottot: "En sund själ i en sund kropp".

man så att pressen var nådig och tävlingarnas eftermäle sympatiskt förefinnas samtliga agremanger för — succés.

"Djurgårdens internationella" återkomma bara en gång om året; de äro lagda på att bli en lysande fest, som måste förlora, om den upprepas oftare; genom att de endast förekomma en gång om året, kan på dem all vår energi, all vår omsorg och all vår arbetsförmåga nedläggas — och resultatet bli något. Att "Djurgårdens internationella" genom sina goda egenskaper redan blivit en händelse är världsbekant; det gäller då för oss, att alltfört hålla den tävlingen högt och göra den till en stor fest för vår unga boxningssport.

*

Mot denna ljusa tavla förefalla händelserna på juniortävlingarna som en bild i

svart. Kort sagt: var höll Djurgården hus, när juniortävlingarna hölls. Här gingo vi och inbillade oss, att Djurgården var en stor boxningsförening, bland de största i Sverige, förblindade genom våra tävlingsboxares glänsande segrar. Här gingo vi och trodde, att Djurgården utom dessa stora stjärnor hyste mindre. Och så kom juniortävlingarna. Som en sövande uppercut, sövande för alla storhetstankar.

Det var ett pinsamt uppvaknande: Djurgården hade det skralt med reserver. Visserligen hade vi pojkar med, några stycken, goda men få, men dessa försvunno i den mängd andra, som strömmade till från övriga klubbar.

Där måste sektionsstyrelsen sätta fingret på; energisk som den är kan den alldeles säkert hjälpa upp bristerna. Och har förresten redan börjat göra det. Jag har sett det på de småtrevliga klubbävlingarna, och torsdagskvällarna nere i lokalen. Men det räcker inte nästa säsong att börja mot dess slut. Nej, fram med juniorerna från början och jämsides med våra färdiga pojkar.

*

Och så är då att berättas hurusom Djurgården blev bästa föreningen vid Svenska Mästerskapen i boxning.

Vi hade följande pojkar med: Evert Karlsson (flugvikt), André och Tage Bergman (fjädersvikt), Kjällander och Gustaf Bergman (lättsvikt) samt Lindén (lätt tungvikt). Säg mig om inte detta är en utomordentlig tävlingstrupp? Och undra inte på att den måste göra sig!

Tre blevo mästare, en blev tvåa, en förlorade sin andra match tvivelaktigt och en annan sin semifinalmatch genom motstånd

Av backarna hör Gurra Rydell till de bättre vi sett i Stockholm denna säsong och kamraten skämdes inte heller för sig. I målet gjorde "Björnungen" Johansson ett förtjänstfullt arbete. Det må vara nog sagt."

Jag har fått referat över de flesta matcherna, över debäcnen mot Uppsalakamraterna ett långt, trevligt aktstycke av min färskaste (och duktigaste) medarbetare Ulrich — men jag har inte kunnat få in dem; om jag skulle ha gjort det och fått felande referat hade detta nummer fått lov att utökas med fyra dyrbara sidor till. Tag nu detta, kära bandykamrater, inte så, att jag inte velat, utan tag det som force majeure. Vadan alltså ovan- och nedanstående anteckningar få räcka.

Det A-lag, som i de flesta fall fått göra vår bandysäsong, har haft följande utseende: N. Johansson-Björnunge; Hedblad, Rydell; Kylander, Alinger, Söderberg; Lingvall, Sune Andersson, Arwe, Heuman, Karlberg.

Mätte vi få behålla det ograverat; och måtte *det* få behålla sitt humör,

sin entusiasm och sin förmåga att hålla ihop. Och måtte vi — och det få behålla Kylander, som ledare, ty han har jobbat för sju. Heder och vördnad, Tuggan.

*

B-lagets resultatlista är rentav fin. Att få A-laget bra, var ju meningen med förra årets manöver, men att i år då även få ett så pass fint B-lag var dock mer än vi väntade och därför så mycket roligare.

Genom sin synnerligen goda försäsong vederfors laget den äran att komma upp i pokalseriens slutomgång. Där kunde laget ha fått en mycket god placering, om inte just de lag, det klått och skaffat sig poäng på, utgått och en match mot jumbolaget inställts.

Hur laget varit sammansatt vet jag, skam till sägandes icke. Och inte kan jag säga, hur det spelat heller, ty jag har inte sett det en enda gång. Om det är jag guskelov ensam, därför känns det också betydligt genant.

Och jag får be laget om tillgift. Om någon annan av våra många bandyintresserade vänner begått samma fel, så ha de också gott miste om det samma som jag: ett friskt och hurtigt bandylags små slag för den djurgårdiska bandyären.

Sundberg rapporterar, att följande manns namn skola förevigas i bladet, såsom medlemmar av vårt B-lag i vinter:

B-laget.

Nils Johansson. Vilh. Sundblad. Sven Lindgren. Kurt Vidgren. Ragge Wiksell. Olle Nordström. K. Karlsson. Harry Sundberg. Sture Nilsson. Helge Hagberg. G. Lagerstedt.

Juniorlaget har verkligen berett oss riktig glädje. Det har varit det bästa lag vi haft efter det berömda laget av 1917, fullt av friska och duktiga pojkar, som visat sig besitta en utmärkt färdighet i bandyklubbans hantering.

darens foul. De två sistnämnda oturmat- cherna kunde inte undanskymma vår över- lägsenhet; men om André och Tage också klarat sig . . . tanken svindlar inför denna möjlighet till fyra guldpengar.

Om vi nu syna pojkarnas arbete de tre dagarna och börja från början så är om

Evert Karlsson

först att berätta att han inte alls höll på att få komma med. B. F. ville att han först skulle kvalificera sig, han som i vin- ter varit fin pristagare nästan vid varenda tävling. Nåväl han slapp.

Evert hade alltid fått påpälsning för att han gick så slött på tävlingen och t. o. m. på träningsstävlingarna. Särskilt Conte Jonsson härjade med honom för att få upp hans humör.

— Det är väl bättre att jag har humör på tävlingarna, svarade alltid Evert ret- fullt lugnt.

Så lugnt, att man aldrig kunde finna en aning humör hos honom.

Men det blev en annan visa på mäster- skapen. Sitt lugn behöll han storslaget, men gick igenom sina matcher dessutom med en väldig arbetslust.

I en mindre anmärkningsvärd match av- färdade han först Stenström, Solna, för att sedan intelligent ta hem matchen därpå, mot Mellström, Hammarby. Denne är en liten flink boxare, men dök ideligen rakt på Everts raka vänster, för att sedan flyga bort igen genom Everts uppercuts. Ja, se- dan var det klart för finalen.

Som åtminstone inte jag trodde att han skulle vinna. Jag gick förresten ut, stod inte ut vid tanken på en tredje guldmedalj, Bergmans och Lindéns voro klara redan, utan måste låta Coignet (I. B.) berätta där- om ett par rader:

"Han var på intet sätt oförtjänt att vinna i finalen. Han låg något under i första

ronden, men fick den andra jämn och bör- jade den tredje i lovande stil. Poängen syntes väga rätt jämnt, när olyckan skedde. Hammarbypojken fick ett stygt såg över ögat och måste uppgå kampen. Djurgår- darens såg nästan mest ledsen ut, och tyck- tes ej ha klart för sig att han vunnit. Det kan nämnas som ett kuriosum att den nye flugviktsmästaren är anställd hos Ulrik Salchow, Boxningsförbundets ordförande."

Allmänna omdömet var att Evert var sitt mästerskap värd; han var tävlingarnas överraskning, och boxades mest stilrent och behärskat av alla i sin klass.

André

höll vi alla djurgårdare en stor slant på. Vi voro absolut säkra på hans seger. Jag var litet tveksam, särskilt när jag tänkte på hans ev. möte med Tancred. Ty mot honom passade Andréns defensivstil så illa, Tancred som vevar på i ett.

Och det gick så. Hade André varit le- dande i matchen, förmått bestämma takten efter sina mått, hade Tancred varit slagen. Matchen blev tvivelaktigt avdömd som Tancreds. Solnapojken tog hem den för- sta, men André i stället den andra, precis så mycket att ställningen efter dessa borde på 1/2-poängen ha varit lika. Den tredje skulle således ha tillfört Tancred en knapp (1/2 poäng) seger. Jag betvivlar det starkt. En extra rond var absolut påkallad och jag håller io mot i att André vunnit, ty Tancred var väldigt slut.

Nåja, tredje gången gillt, Oscar. Det var samma historia förra året, mot Kvist. Nästa år är guldmedaljen och mästarte- teln din, så säkert som helst.

Tage Bergman

gick i samma klass, och man gick smått och hoppades på en ren djurgårdsfinal (det blev i stället en Solna). Tage måste kvali-

ficera sig för mästerskapen, som annars skulle bli hans säsongdebut.

Han hade ingen svårighet att visa sig mogen.

Tage behövde inte upp förrän på sön- dagsmiddagen, då Dahlström, Eskilstuna, beredde honom en ronds besvär. På kväl- len bar det emellertid utför. Fastän på ett fullständigt skandalöst ojust sätt.

Det var mot Kvist som det hände. För- sta ronden tog han hem i trevlig, varieran- de och säker stil, och djurgårdsbänken njöt vid tanken på att André fått sin hämnare. Men i andra kom slutet. Det var många som såg det, t. o. m. Kvists second, men ingen domare! Kvist slog en susande up- percut, avsedd för solar plexus, mitt i ne- dersta delen av underlivet på Tage, som ögonblickligen sjönk ihop. För att sedan somna in genom ett käkslag. D:r Fries kunde inte konstatera foul! Nej, tacka för det, när han ovillkorligen måste fråga sig fram för att konstatera en skada. Att fråga en person som var halvt borta!! Upprorande.

Heder åt dig, Tage, du är i alla fall poj- ken.

Kjällander

hade tränat synnerligen omsorgsfullt till S. M. Gjorde med Lindén en tur ner till Göteborg, på Atletklubbens tävlingar, för att pröva formen. Han — och hans mot- ståndare — befunno den god. Vadan Os- car med stor tillförsikt gick upp för att försvara sitt mästerskap.

Först var det en herre från Västerås, Östling, som råkade ut för Kjällanders mästerskapsform. Östling tålde mycket och gav ifrån sig bra. Vad han gav ifrån täl- de i sin tur Kjällander bra och gav sjufalf igen.

Nästa offer blev Jönsson, Malmö, som med tiden fick mycket ordentligt påskrivet.

Med brio genomgick laget matcher- na i sin kvalificerande serie för del- tagande i slutomgången, och hade säkerligen av där deltagande lag de flesta tipparna på sin sida. Laget började också rätt och klådde Aikå med en väldig siffra. Men så som- nade vintern till ett tag, så att det dröjde nästan en hel månad innan nästa match kunde gå av stapeln. Uppehållet tog gadden ur pojkarna och när sedan den andra matchen gick var det ett synnerligen uselt bandyväder. Nå, nu slogos pojkarna i alla fall tappert och gav sig endast med ett udda mål. Som emellertid var tillräckligt att rycka serien ur de- ras händer. Till den sista matchen hade således allt hopp farit och där- med en stor del intresse och, vilket var värre, en väldig mängd ambition.

Som jag emellertid sagt, så har la- get varit föreningen till glädje och det är då säkert av många av lagets med- lemmer med tiden, och det torde inte dröja allt för länge, skola bli våra bäs- ta bandyspelare.

Laget 1922 har sett ut sålunda.

Junior-laget.

Nils Johansson. Sixten Granholm. Gösta Wiksell. Helge Andersson. Sture Nilsson. Erik Rehnström. Oscar Palm. Torsten Ehn. Algot Haglund. V. Söderman. S. Kungberg.

*

ISHOCKEY

har i år introducerats hos oss. Och med en framgång som vi faktiskt inte kunde ana. Vem skulle kunna gissa att våra pojkar skulle kunna handskas med pucken och andra ishockeygre- mänger på detta sätt? Nåja, så märk- värdigt var det nu inte förstås; intelli- gent folk emellan bör det ju inte vara alltför krångligt att handskas med puck. Och när dessutom våra yng- lingar hade god fysik, gott humör, god kännedom om bandy samt Wille Arwe bör det inte förvåna att Djur- gårdens insats i den första tävlingen om S. M. i ishockey dock blev rätt ståtlig; laget kom upp i ena semifina- len, som dock slutade med förlust

för övrigt lagets enda förlustmatch under debutåret.

Var det stora lagets insats i sin tävling sympatisk så var juniorlagets i sin detsamma i knappast mindre grad. Laget fick också endast en förlustmatch under säsongen. Jag är nästan säker på att det inte hade blivit någon om vårt lag fått möta detta väl- tränade (Sthlms-Kamraternas) lag sist; nu kom nederlaget i vårt junior- lags första match.

Resultatet blev i alla fall att laget kom på andra plats i serien. Och det var duktigt gjort.

*

Detta är konturerna av vår bandy- sektionens verksamhet i vinter. Till alla dem i ledningen som bidragit till fram- gångarna må här till sist sägas ett tack. Och den förhoppningen ha vi nu alla djurgårdare, att med den ledningen och de spelarna blir Djurgården snart på nytt en faktor att räkna med på de kommande årens isar.

Am.

Matchen var inte vacker, men herre gud, skall en match bli vacker måste båda kunna boxas.

Därmed var Kjällander uppe i finalen, till vilken dessutom

Gustaf Bergman

kvalificerat sig, varom således först är att berätta.

Då är att säga, utan förhävelse, att Gurra var tävlingarnas bästa boxare. Liksom han varit Sveriges nästan hela denna säsong. Sina matcher i mästerskapet genomförde han med mästertlig stil, god beräkning och ett gott humör.

Han började med en ypperlig match mot Svensson, Malmö, som ideligen fick känna på Gurras raka vänster, den där flotta stöten som han sällan missar, efter en vänsterfint mot motståndarens skrov. Segern var så överlägsen man gärna kan tänka sig. "Det var fin propaganda för boxning", skrev I. B. om matchen.

Därmed var Bergman, som utsökt sparrats av fru Fortuna i lottdragningen, klar för ovannämnda final mot Kjällander.

Matchen blev intet "båg", som publiken första ronden ville ha den till. Den gick nämligen i litet försiktigt tempo, ty poj-

karna hade aldrig gått emot varandra förut och ville givetvis känna sig för litet. Således *icke* som I. T. förmodade att "de två känna varandra så pass väl att man förstär att båda ville vara på sin vakt."

I andra ronden tog Kjällander helt resolut sitt parti och började gå på, inte så ettrigt som annars, och vilket är hans styrka, då han därigenom ofta fullständigt utboxar motståndarna, men energiskt och med tydlig föresats att göra sitt andra mästerskap. Bergmans defensivarbete var emellertid alldeles ypperligt och han fick så ofta plats med sin raka vänster att han tog hem ronden.

Tredje ronden blev flott, hög fart och fin boxning, särskilt från Bergmans sida. Han dök under Kjällanders swingar och slog snabbt som tanken, innan Kjällander var med. Därmed vann också Gustaf Bergman sitt första svenska mästerskap.

Och så ha vi då till slut

David Lindén

som väl aldrig fått arbeta så som denna gång för att nå en final.

Ernst Olsson, Göteborg, gick det ju av för tre ronder, men mot Sleinners atletiske Jansson behövdes det ronderna fem. Huru-

vida dessa fem ronder voro nödvändiga är svårt att säga, men faktum är att denne Jansson, som på Djurgårdens tävlingar boxades skandalöst illa, nu bjöd David ett motstånd, som kunnat bli ödesdigert för djurgårdaren. Segern för "våran" pojke var så knapp den kunde bli.

Lindén var därmed uppe i finalen, för att möta Rosén, Linnéa. Denne hade under mästerskapen specialiserat sig på knock-out, och hade tips på sin sida. Men nu kom Lindén med sin överraskning; han var som en omvänd hand från de tidigare matcherna i S. M.

David blev mästare igen och vann en vacker och renhårig seger över linnéaiten. Den länge djurgårdaren gick riktigt vacker i första ronden, som han vann knapp. Rosén tog emellertid igen försprånget i andra ronden hård infighting och fick till och med Lindén att ta en räkning till åtta. Han ledde klart efter de två ronderna och började den tredje i lovande stil. Men starke Rosén tröttnade efter 1 minut och resten av matchen blev Linnéas. Han gjorde en fin fight mot slutet, med fart, kraft och humör. "Han är Sveriges odisputabelt bäste i lätt tungvikt", skrev I. B.

"Heder åt Lindén. Han förtjänade att

AMERIKAPOST

86 Prather Ave.,
Jamestown, N. Y., U. S. A.

March 1. — 22.

Dear Mr. Ahlström!

Ganska lång tid har förflutit sedan jag skrev till Er och D. I. F., men skälet är ej att jag glömt bort D. I. F., utan det har varit brist på verkliga nyheter. Inte för att jag har värst mycket av den sorten att komma med nu heller, men det blir väl alltid litet.

Jag mottog i dag en packe tidningar från Sverige, däribland Djurgårdaren, och det piggade upp sinnet.

Nyheter i boxning? Jo, amerikanska mästerskapet i lätt tungvikt har bytt ägare. Förr innehavaren Battling Levinsky fick överlämna sin titel till Gene Tuney. Matchen var ställd på 15 rounds. Tuney var ej i stånd att vinna över Levinsky med en knock out, men 9 av de 15 ronderna voro Tuneys, så segern gick till honom. Som ni kanske kommer ihåg blev Levinsky "knocked out" av Georges Carpentier i 4:de ronden den 12 okt. 1920. Tuney är mån om att få en fight med Carpentier, men då går det med honom som det gick med George Cook i London sistlidne januari.

Tom Gibbons och Harry Greb ha en match i mitten på mars. Tuney vill möta vinnaren, vilken troligen blir Tom Gibbons.

Skulle Tuney segra över Gibbons, ja, då har han utsikter att få komma upp mot Carpentier.

Tom Gibbons har för övrigt ett fint knock-out-rekord; av hans 22 sista matcher har han vunnit 21 med knock out. Gibbons har länge sökt en match med Dempsey, men det är svårt att säga om han lyckas. Även Bill Brennan söker sin tredje fight med mästaren.

Sensationen för 1922 är Ralph Smith, Los Angeles, Cal. Han är endast 21 år gammal, är 6 fot, 7 tum lång, således 1 tum längre än Jess Willard. Smith har en räckvidd av 85 tum, 9 tum mer än Jack Dempsey. Vristen är $8\frac{1}{4}$ tum och vikt 220 pound. Dempseys vikt är omkr. 190 pound.

Det dröjer nog emellertid minst ett år innan Smith får en chans mot Dempsey. Smith blir nog en farligare motståndare för Dempsey än Jess Willard. Willard var lat och slö, medan Smith besitter ett storartat gåpåhumör.

Jag vill här lämna en förteckning över Tom Gibbons record 1921.

Round.

Gibbons v. Tony Melcoir . . . K. O. 1
 „ „ Al Reich K. O. 1
 „ „ Paul Sampson . . . K. O. 2
 „ „ Sergt. Norcross . . K. O. 1
 „ „ Larry Williams . . K. O. 4

Gibbons v. Dan Flynn K. O. 11
 „ „ Hugh Walker . . . K. O. 2
 „ „ Jack Hexnan . . . K. O. 2
 „ „ Ray Smith K. O. 3
 „ „ Jack Clifford . . . K. O. 3
 „ „ Willie Keeler . . . K. O. 1
 „ „ Willie Meehan . . . K. O. 1
 „ „ Dan Dowd K. O. 3
 „ „ Bill Reed K. O. 2
 „ „ Joc. Burke K. O. 2
 „ „ Clay Turner K. O. 1
 „ „ Fred Allen K. O. 1
 „ „ Soldier Johnes . . K. O. 1
 „ „ Dan Dowd K. O. 6
 „ „ Hope Mullen K. O. 1
 „ „ Bartley Madden . . V. 10

Det var Gibbons 1921 "fighting". Han har endast haft en fight 1922, och den vann han med knock out.

K. O. = knock out, samt antal ronder, V = vunnit på poäng. Under 1921 var således Bartley Madden den ende som klarade sig från Tommys k. o.-feber.

Well, Mr. Ahlström, det här blir ungefär allt vad jag kan åstadkomma den här gången. Jag hoppas att när resultaten från Nordiska Spelen nå mig, jag får se Djurgårdens färger i teten.

Mina bästa lyckönskningar till Er och D. I. F. under kommande strider.

Eder

Nils G. Ringwall.

ALLVAR OCH SKÄMT

Ö. S. har haft panna att välja mig som redaktör för tidningen även för detta år. Med alla risker. Inklusivt att tidningen då och då blir försenad.

Oss emellan sagt, så är inte risken så stor; att bladet då och då blir försenat har sina skäl, det har jag sagt förut, och till dess att vi fått ordna upp vår ekonomi litet grand, måste vi inskränka oss. Jag hoppas att detta förhållande inte behöver bli alltför långvarigt. Detta är den enda risken med mitt redaktörskap.

*

Hur tidningen kommer att bli?

Ungefär som det här numret, som torde betraktas som standard för i år; jag kan inte göra det bättre f. n.

Visserligen är inte detta nummer särskilt väl avvägt beträffande innehållet; skidreferaten ha faktiskt fått breda ut sig på ett långt mer än skäligt sätt till gement förfång för alla våra andra vinteridrotter.

Däremot anser jag att jag träffat den rätta tonen i bladet eller sådan jag helst vill ha den; ungefär som litet kallprat man och man emellan om det som rör sig i och för föreningen.

*

Medan jag har ordet, förresten obehagligt inklämd så här på slutet, begagnar jag tillfället att tacka för i fjol särskilt för det stora erkännande mitt tredje års sista nummer be-

vinna den guldmedalj han gick miste om i fjor. Det är något eget med Lindén, som knappast återfinnes hos någon annan svensk boxare. Han börjar matchen till synes oerhört nervös och dödsblek. Denna blekhet försvinner allt efter som matchen pågår, och hans boxning blir allt säkrare för var rond. I matchen mot Rosén till exempel forcerade Lindén oerhört i den sista rond, och jag är säker på, att hade det blivit en rond till, skulle man fått se honom boxas som han aldrig gjort förr. Det bevisar att bakom denna blekhet ligger fighterens egenskaper hos den länge djurgårdaren, och den kommer aldrig fram förr än han blir sårad. Så skall en boxare vara." (Swing.)

*

Som sagt, den är mager den här boxningshorisonten, men i nästa nummer kommer tabellen, som jag tror blir rätt lustig samt en kritik över alla våra bättre pojkar, författad av expert.

Och därigenom hoppas jag att sektionen beviljar absolution åt

ALA.

Två kamrater

ha denna vinter lämnat oss för alltid. Två friska, starka, ståtliga pojkar, två ungdomar, som hade hela livet framför sig, solbelyst och härligt.

FOLKE WAHLGREN

var äldst, både till åren och i kamratrekretsen. Det var inte många år sedan han var bland oss i sina älsklingsidrotter, fotboll och bandy. Högrest och stark, intelligent och klok, lugn och behärskad var han som idrottsmannatyp idealet. Han dog endast 30-årig.

FOLKE SJÖDAHL

minns jag som en av våra allra yngsta. Det var en fin och bildad pojke, som tog sin älsklingsidrott, skidloppning, som rekreation, som en härlig nödvändighet under vintermånadernas häng över böckerna. Han var långt ifrån 20-årig, när han dog, sörjd till förtvivlan av en stor skara vänner.

gävades med; jag tackar för alla brev, handtryckningar och offentlig kritik den senare alldeles för välvillig.

Men jag har en känsla av att utan det medarbetarna hade det numret blivit skäligen magert, all omsorgsfull uppställning och alla egenhändiga insatser till trots.

Och där är just den saken, som jag skulle vilja att medlemmarna tänkte litet på: bidrag till tidningen. Ni kunna icke göra Er en föreställning om hur ovanligt skönt det känns att få öppna ett kuvert med "för tidningen".

Tänk på det och tänk på, att jag orkar inte att skriva om allt, för att inte ta om att jag inte kan. Jag begriper inte all idrott, åtminstone inte så pass att jag tors ge mig in på allt för "djupa" artiklar.

*

Ja, därmed är det sålunda att sätta i gång med fjärde varvet och hoppas på att det går bra.

Redaktören.

*

Tage Bergman har varit på en lyckad propagandatur i boxning uppe i Norrland. Glokar har berättat att Tage hela tiden varit briljant.

Vi äro glada åt detta. Tage kan boxas, och framför allt boxas vackert. Och vi ta det som en honnör åt vår

synnerligen duktiga sektion, att Tage fått vara med, på samma gång vi ta hans deltagande som ett bevis på att boxning är en fin och vacker sport, en nobel sport.

*

Vår gamle fine bandyspelare, vänsterhalven Ragge Skoglund ligger sjuk. Han har legat på Österåsens sanatorium ända sedan i julas (ad. Österås) och skulle säkert med allra största glädje hälsa ett aldrig så litet livstecken från sina gamla kamrater i föreningen. Ni måste skriva ett par rader till honom, pojkar!

*

Vid svenska mästerskapen i backloppning i Fiskartorpet erhöll A. H. Nilsson i sin silverskörd även Fiskartorpspokalen. Märkvärdigt att han inte hunnit med att skaffa sig den förut!

Den evigt vandrande pokalen, som av sin erövrare bara får tas en gång, har f. ö. följande djurgårdares namn ingraverade på sig: Einar Olsson (1909), Nils Lind (1911), Olle Tandberg (1912: det året aikåare!), A. Isaksson (1914), S. Steinvall (1915), M. Jacobsson (1917) och J. Enbom (1919). Den har endast 11 ingraveringar! Därav 8 djurgårdiska!

*

Från det ena till det tredje.

Ett bevis på livaktigheten inom Djurgårdens sektion för allmän idrott är antalet insända rapporter på under 1921 avlagda prov för idrottsmärket 16 st. Det är visst ingen dålig siffra. Andra till eggelse och dem själva till berömmelse namngivas de härmed.

John Jonsson (guld!), Ivan Öhlin, Arne Enell, C. Bollner, Egil Torbiörn och C. G. Swanberg (silver) samt Nils Nordberg, Sven Huldt, Oscar Svedelius, Rolf Sjöblom, Åke Kjellin, Eric Bergman, Harald Torbiörn, Allan Åsberg, Bernh. Hellner och Einar Eklund (brons).

*

Man kommer ganska ofta till mig med klagomål över att inte tidningen kommer en del medlemmar tillhanda. För de klagande finnes endast ett skäl, tro de, slarv vid expeditionen.

Det är fel.

Sundholm och S. S. Carlsson slarva av födsel och ohejdad vana *aldrig!* Det kunna de inte. De ha försökt, men misslyckats; båda äro alldeles omöjliga i det fallet.

Tidningen kommer tvärtom inte till de klagande på grund av de klagandes — slarv. Som kan uppdelas i två delar:

1. Slarv med inbetalande av årsavgiften; skyldiga medlemmar få inte tidningen.

2. Slarv med adressanmälan; medlemmar, som icke uppgivit ev. ny adr. o. d. kunna naturligtvis inte få tidningen.

Botemedel:

1. Inbetala årsavgiften.

2. Anmäl adressen.

I båda fallen till K. Sundholm, Östgötagatan 34, 3 tr. Så kommer tidningen.

*

Det var på ett hår — eller snarare 3 röster — när att vår Kalle Sundholm åkt in som kassör i Svenska Fotbollförbundet. Med 31 röster mot 28 återvaldes Olsson; de 28 voro vår Kalles.

Som skäl för att bibehålla Olsson anförde Almqvist, Sune, att Sundholm nog skulle få svårt att klara upp Fotbollförbundets stora affärer; den gode doktorn svävade i lycklig okunighet om vilka tio gånger värre problem det är att klara upp Djurgårdens affärer. En bättre skola kan Kalle Sundholm nämligen inte ha haft. För att inte nämna att Djurgårdens finanser äro en bra mycket mera omfattande historia än Fotbollförbundets.

Kalle blev sedermera i. revisors-suppleant.

*

Bland de främste pristagarinnorna, jag tror som andra "man" i sin klass, bland D. N:s mångundrahövdade sparkstöttare igenkände vi djurgårdstösen Göta Swanberg, C. G:s syster, en av vår skidsektions mest lovande

yngre förmågor bland damerna. Bra sparkat!

*

Lill-Evert, vår nybakade svenske mästare i boxning, bantamvikt, fick Idrottsvärldens pris, uppsatt till "tävlingarnas största överraskning". Väl-förtjänt!

*

"Tre medlemsblad ligga framför oss. *Djurgårdaren* för december är hors concours. Ala har tagit ett jättetag och smått upp ett bland de bäst redigerade föreningsnummer man kan skåda. Est-ce-quit, Flying, Mr Sharp och Ala själv medverka."

D. N. om Djurgårdarens slutnummer för 1921. Redaktören tackar ödmjukast.

*

Weimark, den mångfrestaren och arbetsmyran, har debuterat på två nya verksamhetsområden: författarens och filmregissörens. Som författare med boxningsboken "Mitt system", lättläst, instruktiv, välskriven och vacker, som filmregissör, med en propagandafilm för boxning, ännu ej visad och sålunda omöjlig att bedöma. Men den är nog bra, då de uppträdande äro Djurgårdens finaste stilboxare, Gustaf Bergman och André.

*

A propos Weimarks boxningsfilm, så deltagar där också Erik Gyllenberg, vårt allra nyaste namn på den professionella boxningens område. Det kanske torde intressera medlemmarna att veta, att Gyllenberg är — djurgårdare. För några år sedan, uppe i Stadion, var han före Rudolf Svensson vårt stora hopp i brottning. Men så råkade en gång starka Ville Pettersson slänga honom i golv med en flygande mara — och då tappade

Gyllenberg, betydligt skadad, lusten att fortsätta och Djurgården en ny brottningsstjärna.

*

Vår unga sektion i allmän idrott måste under åtminstone våren och försommaren avvara vårt lilla sprinterfenomen Wilensky, som far hem till Småland ett tag. Som så många andra har han helt plötsligt blivit utan plats, men som denna "vila" bara blir tillfällig, ev. ett par månader, få vi hoppas på ett snart återseende.

*

En del av skidlöparna klagade på ett allmänt sammanträde över att några namnstrykningar förekommit å Nordiska Spelens startlista på 3 mil. Jag begagnar tillfället påpeka att Djurgårdens startavgifter till dessa tävlingar uppgingo till inte mindre än kronor 232:—. Behöver man då finna det så fruktansvärt, att några fullständigt okvalificerade strökos. *Ingen annan förening i Stockholm hade råd att anmäla andra än sin elit.* Vi anmälde alla utom de allra svagaste. Vilket endast gäller 3-milen. F. ö. ströks ingenting.

*

Olle Tandberg, Esse Schumann och Gunnar Tandberg ha fått Svenska Skidförbundets diplom med inskription:

För framstående färdighet i skididrott och för gagnande verksamhet till skididrottens utveckling i Sverige.

På samma gång fick vår gamle vän och medlem, O. Bomgren också ett diplom, varpå läses:

För banbrytande, framgångsrikt arbete för den svenska skididrottens utveckling.

Det där ha pojkarna ärligt förtjänat. Vi gratulera.

CAFÉ- & CONDITORIA-B.

BIRGER JARLSGATAN 3

där träffas alla Djurgårdare!

ROMAGNOL KONserter

Boësens

FOTOGRAFISKA MAGASIN

GREVTUREGATAN 1

FRAMKALLAR, KOPIERAR

OCH FÖRSTORAR BILLIGT